1893 - 1963
70-ий РІК ВИДАННЯ І СЛУЖБИ СВОЄМУ НАРОДОВІ ТА ПРАВДІ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: "SVOBODA", 81-83 GRAND ST. JERSEY CITY 3, N. J.
HEnderson 4-0237
HEnderson 4-0807
УНСоюз: HEnderson 5-3740
Тел.: в Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXX. No. 153 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 14-го СЕРПНЯ, 1963 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS . JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 14, 1963 Ч. 153 VOL. LXX.

УРЯД ПРЕДКЛАДАЄ НОВИЙ ПЛЯН ЗМЕНШЕННЯ ПОДАТКІВ

Вашингтон. — Секретар скарбу Даґлес Діллон предложив в Палатній Комісії Способів і Засобів новий урядовий плян зменшити прибуткові податки впродовж найближчих двох років на $10-635 000 000 долярів. Це зменшення податків обов'язувало б від 1го січня 1964-го року до 31-го грудня 1965-го року. Давніший урядовий плян проєктував зменшити прибуткові податки на $10 320 000-000, але це зменшення мало відбуватися в трьох роках від 1-го січня 1963-го до 31-го грудня 1965-го року. Новий урядовий плян має такі головні прикмети: 1) Особисті податки мали б зменшитись так, що найнижчі податкові ставки становили б 14% від заробленої суми, а найвищі — 70%. Тепер від найнижчих прибуткових сум платиться податок у висоті 20%, а від найбільших — 91%. Давніший урядовий плян мав податкові ставки від 14 до 65%. 2) Податки від корпорацій згідно з новим урядовим проєктом мали б виносити 48%, нині ця ставка виносить 52%, а попередній урядовий плян проєктував — 47%. Перші $20 000 прибутків від корпорацій мають бути оподатковані на 23%; дотеперішня ставка виносить — 30%, а перша урядова пропозиція зменшувала цей податок до — 22%. 3) Згідно з новою урядовою пропозицією реформа податкової системи має дати прибутків державній скарбниці на — $690 000 000, а попередній урядовий проєкт так хотів зреформувати виборчу систему, що вона мала дати додаткових прибутків федеральній касі на суму — $3 200 000 000. Палатна Комісія Способів і Засобів вже в цьому тижні має закінчити працю над ревізією податкової системи і після цього має взятися до праці над проєктом зменшення прибуткових податків особистих і від корпорацій. Передбачають, що голосування над цією справою в Повній Палаті Репрезентантів відбудеться аж по Дні Праці. Дехто передбачає, що Сенат почне працю над податковими законопроєктами аж взимі, бо гадають, що праця Конгресу закінчиться аж про кінці грудня цього року. Як видко з повищих чисел, згідно з новою урядовою пропозицією, ті що найменше заробляють, мали б мати дещо менше зменшення податків в порівнянні з тими, прибутки яких є більші. Треба ще додати, що в першому році, це значить в 1964-му, зменшення податків становило б дві треті тієї суми, на яку мають бути зменшені податки ($10-635 000 000), а в 1965-му році на одну третю. Найнижча ставка становитиме 14%, але вона обов'язуватиме лиш від перших $500 прибутку; в попередньому проєкті вона мала обов'язувати від першої тисячки. Тепер найнижчий 20-відсотковий податок стягають від перших $2 000 прибутку. Як мали б бути зменшені податки, це видно з таких прикладів: 1) Подружжя з двома дітьми заробляє $3 000 річно і тепер воно платить — $60 податку; згідно з попереднім і теперішнім урядовим проєктом воно не платило б жадного податку. 2) Подібне подружжя з двома дітьми заробляє $5 000 — воно згідно з січневим урядовим проєктом платило б $280 податку, а за новим — $290. При прибутках $7 500 теперішній податок становить — $877, за січневим проєктом — $633 а за новим — $686. При $10 000 прибутку теперішній податок має виносити $1 196, згідно із січневим пляном — $1 014, а з новим проєктом — $994.

Департамент Рільництва сподівається доброго врожаю

Вашингтон. — Департамент Рільництва в своєму серпневому звіті стверджує, що цьогорічний врожай зближається до рекордового, хоч менша площа була засіяна і хоч в деяких районах була посуха та загаряче. В цьому році врожай має становити 107% пересічних врожаїв із років 1957 - 1959. Минулорічний врожай виносив 108% в порівнянні з роками 1957 - 1959, а цьогорічний врожай має бути такий самий, як в 1961-му році. Кукурудзи мали б зібрати в цьому році — 3 861-640 000 бушлів, а пшениці — 1 150 527 000 бушлів. Минулого року продукція кукурудзи становила 3 643 615 000 бушлів, а пшениці — 1 092 562-000бушлів. Минулого року випродукували були — 1 182-012 000 бушлів вівса. Дальші числа подають, скільки цього року мало б зародити ячменю, рижу, насіння льону і конопель; насіння сорґо, насіння сої, картопель, тютюну, цукрової троці, цукрових буряків, та інших рільничих культур. Статистика виявляє, що цьогорічна продукція з одного акра майже у всіх культурах є більша, як у минулих роках.

ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА УКРАЇНСЬКИМ ПІОНЕРАМ В КАНАДІ

Вінніпеґ. — В неділю 18-го серпня ц. р. відбудеться в Елк Айленд Парку в Альберті відкриття пам'ятника збудованого на пошану українських піонерів. Проєктом побудови пам'ятника заопікувалося Товариство Українських Піонерів Альберти. Пам'ятник поставлено біля української хати-музею, яку збудував піонер Петро Зварич. Програма відкриття почнеться о годині 2-ій по обіді.

В АМЕРИЦІ

● **Крайова Аеронавтична і Космічна Адміністрація** при кінці тижня випробовувала сателіт Синком і передавала авдиції радіові та телевізійні за допомогою цього сателета з Лос Анджелесу в Каліфорнії до Ляґосу в Нігерії в Африці, на віддаль 7 700 миль. Під час цієї пробної передачі сателіт Синком II кружляв над південним Атлантійським океаном.

● **Банковий клірінґ** у 26 містах ЗДА в місяці липні цього року збільшився на 14.5% до $150 118 965 000 в порівнянні з тим самим місяцем 1962-го року, коли він становив $131-071 ,029,000. В червні цього року клірінґ виносив $136 720-309 000.

● **В тижні, що закінчився 9-го серпня**, у ЗДА випродукували вже 1 600 авт-моделів 1964-го року, докінчуючи при тому продукцію моделів 1963. Обраховують, що авт моделів 1963-го року вже випродукувано цього року 7 339 000.

● **Сенатор - республіканець із Ютаг Воллес Ф. Беннет** — пропонує, щоб уряд ЗДА опублікував, що ті росіяни, які втечуть із Куби до цієї країни, дістануть дарунок, право азилю і працю. На думку цього сенатора така заява спричинила б те, що СССР мусів би багато грошей витрачати на окупаційні війська на Кубі, бо чисельні совєтські вояки втікали б до ЗДА.

● **Головний поштмайстер Едвард Дей** — 9-го серпня залишив свій пост тому, що на цьому становищі „він фінансово зруйнований", бо не може вижити з урядової платні, яка становить $25 000 річно. Він працюватиме як адвокат у Вашинґтоні. Перед відходом Дей відбув пресову конференцію, де заявив, що республіканським кандидатом на президента в 1964-му році буде колишній віце - президент Ричард М. Ніксон. Перед приходом до столиці Дей працював в Лос Анджелесі.

Плянують зменшити федеральні витрати на $5 більйонів

Вашингтон. — Конґрес досі ухвалив 10 законопроєктів про федеральні витрати на різні цілі, і тепер ухвалює ще окремі закони про те, скільки в дійсності державна скарбниця зможе видати на ті справи. Члени Конґресу, які хотіли б поробити якнайбільші ощадності, проєктують зменшити ухвалені вже суми найменше на $5 більйонів. Давніше були пропозиції поробити ще більші ощадності, але тепер видко, що немає на чому ощаджувати, бо важко буде зменшити витрати навіть на $4 більйони а не на $10 чи $15 більйонів, як деякі члени Конґресу плянували. З 10-ох законопроєктів досі вирішили 4, на яких заощаджено $331,-700,000, — на всіх $9,300,000,-000, що їх проєктували видати на ці законопроєкти. Якщо вдасться заощадити такі самі суми і на інших законопроєктах, то вся заощаджена сума могла б виносити коло $3,500,000,000. „Зменшувачі бюджету" плянують зменшити закордонну допомогу на один більйон долярів. В Палаті Репрезентантів цей проєкт зможе вдатися, але в Сенаті він не перейде, бо Сенат, як гадають, зможе погодитися зменшити витрати на цю ціль найбільше на $500 000 000.

Рокефеллер змагатиметься у двох правиборах в 1964-му році

Вашингтон. — Нюйоркський губернатор Нелсон А. Рокефеллер досі публічно не заявив, що він кандидуватиме на президента в найближчому році. Але 12-го серпня член Крайового Республіканського Комітету Джордж Л. Гінмен, який є політичним шефом штабу Рокефеллера, заявив республіканським членам Конґресу, що нюйоркський губернатор братиме участь принаймні в двох правиборах в найближчому році, щоб випробувати свою популярність. Одночасно Рокефеллерів представник запевняв республіканських сенаторів і конґресменів, що Рокефеллер не зрезиґнує так швидко з кандидатури, як це він був зробив в 1959-му році. Гінмен склав цю заяву перед тими республіканським членами Конґресу, які є прихильні нюйоркському губернаторові, або, принаймні, не виступають проти нього ворожо. Гінмен не склав такої заяви, що Рокефеллер дійсно змагатиметься за номінацію на кандидата на президента. Але обережна заява Рокефеллерового помічника свідчить про те, що нюйоркський губернатор кандидуватиме у правиборах в стейті Ню Гемпшир 10-го березня і в Каліфорнії — 2-го червня. Рокефеллерові прихильники думають, що ці два правибори вистачать, щоб пізнати настрої виборців. Про дальшу стратеґію вирішить те, які настрої будуть на весні 1964-го року.

„Чим довше я живу, тим більшу маю довіру в американську систему" — Гувер

Ню Йорк. — 10-го серпня колишній президент Герберт Гувер відзначав 89-річчя свого життя. Давнішими роками в день свого народження він відбував пресову конференцію, цього року він, за порадою своїх лікарів, відступив від того звичаю, тільки для преси склав окрему заяву, в якій сказав таке: „Я живу довгий час і я вже бачив великі зміни в цьому нашому світі. І чим довше я живу, і чим більше я бачу, тим більше набираю довір'я до американської системи постійної доброї волі і служби іншим країнам, і вільної ініціятиви та особистої свободи. Наш спосіб життя є величній, і зберігаймо його таким". Гувер особисто перечитав тисячі побажань з приводу своїх 89-роковин з дня народження, бо це він і давніше робив.

Українські учасники Світового Джемборі відбули зустріч з Архиєпископом Хризостомом та з Патріярхом Атенаґорасом

ВЛАШТОВАНА УКРАЇНСЬКИМИ ПЛАСТУНАМИ ВИСТАВКА УКРАНІСЬКОГО МИСТЕЦТВА ВИКЛИКАЛА ЗАЦІКАВЛЕННЯ СКАВТІВ І ГОСТЕЙ НА СВІТОВОМУ СКАВТСЬКОМУ ДЖЕМБОРІ

Маратон, Греція. — Дня [illegible] серпня 1963 р. делеґація Групи українських пластунів на 11-му Світовому Джемборі була принята на авдієнції Архиєпископом Хризостомом, головою Грецької Автокефальної Православної Церкви, в архиєпископській палаті в Атенах. Делеґація склала Архиєпископові Хризостомові привітання від українських пластунів на чужині та просила його благословення для них. Від Українського Пласту делеґація передала Архиєпископові книгу „Свята Софія Київська" пера проф. Повстенка, з відповідною дедикацією. Архиєпископ Хризостомос подякував делеґації за дарунок, подарував їй свій портрет з дедикацією та передав благословення українським пластунам і цілому Джемборі. В часі авдієнції українська делеґація пережила велику і приємну несподіванку. Вона стрінулась у архиєпископській палаті з Патріярхом Константинополя Атенаґорасом, який в час авдієнції теж був в архиєпископській палаті. Українські пластуни привітали його пластовим привітом. Патріярх заінтересувався делеґацією, розпитував хто вони, а коли довідався, що українці, розмовляв з ними дуже сердечно, висказуючись дуже похвально про український народ. Потім Патріярх запропонував українській делеґації спільну знимку разом з ним і архиєп. Хризостомом. Фільмував цю подію пл. сен. І. Мриц.

Виставка українського народного мистецтва відкрита дня 4 серпня 1963 р. в українському пластовому таборі на Джемборі в Маратоні викликала широке зацікавлення. На виставці було близько 100 експонатів різьб в дереві, порцелянових виробів, вишивок, а також різних пластових видань (книжки, журнали, поштові марки і т. п.) а крім того також книжки в англійській мові про Україну інших, непластових видань. Виставка приміщувалася в найбільшому шатрі українського табору. Відвідувачі виставки, цивільні люди з довколишніх сіл, ак також із столиці Атен, та різних міст Греції, які відвідували табор Джемборі, оглядали виставку і висловлювали високу опінію про виставку та наше мистецтво. За чотирі дні виставки, виставку відвідало понад 500 осіб. Виставку упорядкував ст. пл. Іриней Юрчук при помочі гурта пластунів призначених йому до помочі.

Делеґація Групи українських пластунів на Світовому Джемборі передала 7 серпня 1963 р. комплект 30 книжок у англійській мові з інформаціями про Україну університетові в Атенах. Приймаючи книжки Ректор університету подякував делеґації за дар і поінформував її, що книжки будуть передані відповідним факультетам. Такий самий комплект передала ця ж делеґація того ж самого дня Секретареві Архиєпископської Консисторії в Атенах для бібліотеки консисторії.

КОМАНДА, БУЛАВА Й УЧАСНИКИ ДЕЛЕҐАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУ НА XI-МУ СВІТОВОМУ СКАВТСЬКОМУ ДЖЕМБОРІ В МАРАТОНІ, ГРЕЦІЯ:
В останньому ряді (від ліва): 6-ий пл. сен. д-р Вол. Помірко, 7-ий — пл. сен. М. Світуха, 8-ий — пл. сен. о. Б. Смик, 9-ий — пл. сен. д-р Атанас Фіґоль.

Німеччина підпише атомовий договір — Франція не вдоволена

Бонн. — Рада міністрів Західньої Німеччини рішила в минулий понеділок 12-го ц. м. підписати московський атомовий договір, прийнявши до відома звіт з нарад, що їх канцлер Конрад Аденауер, віце - канцлер Людвіґ Ергард, і міністер закордонних справ Ґергард Шредер перевели в минулу суботу з державним секретарем Діном Раском. В середу 14-го серпня міністер закордонних справ Ґергард Шредер мав відлетіти до Лондону, щоб таку саму заяву дістати від британського міністра закордонних справ лорда Гюма. Зокрема Західній Німеччині залежить на тому, щоб ЗДА й Британія зобов'язались в майбутньому не переводити з Москвою ніяких переговорів ні не підписувати ніяких договорів, що посередньо стосуються Німеччини, без попереднього повідомлення її та узгіднення з нею спільного становища. Але так само у Парижі тепер французький уряд не вдоволений, що Західня Німеччина, її союзниця, рішила підписати атомовий договір всупереч становищу Франції, яка рішила того договору не підписувати. Також през. де Голь будім-то дуже невдоволений рішенням Західньої Німеччини розвинути і продукувати спільно з Америкою важкий танк. Західня Німеччина відкинула була пропозицію французьких військовиків і воєнного промислу Франції щодо спільного продукування легкого танку французького зразка. Західні коментатори стверджують, що розбіжність у цих двох справах, як також у справі сільсько - господарських продуктів на терені Спільного Господарського Ринку значно послабила практичну вартість французько-німецького пакту приязни.

Еспанія й Совєти приготовляють нав'язання дипломатичних зв'язків

Мадрид. — Між Еспанією і Совєтським Союзом нема нормальних дипломатичних взаємин від 1939 року, себто від приходу в Еспанії до влади переможного в тодішній громадянській війні генерала Франсіска Франка. Аж тепер появились різні познаки, що обидві держави раді би нав'язати дипломатичні взаємини поладнавши перед тим кілька справ, які їх найбільше хвилюють. До тих справ належить головно доля вивезеного до Совєтського Союзу еспанськими комуністами під час громадянської війни 500 тонн золота з еспанського державного банку. Совєтський уряд завжди відмовлявся звернути той скарб, заявляючи, що екзильний еспанський „народній" уряд витратив ті гроші — у що ніхто не вірить. Однак тепер большевики буцім-то готові рекомпенсувати Еспанії ту втрату доставами ропи. Еспанія завжди імпортувала ропу та вироби з неї — нафту, бензину й газоліну — а в останніх роках її потреби на ці товари зросли, тому совєтська ропа для неї дуже приманлива. Еспанія вперше вислала до Москви, ніби в товаристві спортової дружини, що їхала на змагання у кошиківці, директора офіційної пресової аґенції, який залишився в Москві на акт підписання атомового договору і прислав окрему першу спеціяльну кореспонденцію з СССР. Еспанія рішила теж приступити до атомового договору. Вона запропонувала теж допомогу Югославії у зв'язку з землетрусом в Скопле. Правда, водночас еспанський уряд заявляє, що покращання її взаємин з комуністичними країнами ні трохи не змінить її радикального антикомуністичного становища.

ГЕН. О. ЗАГРОДСЬКИЙ У ШПИТАЛІ

Ню Йорк. — Ген. Олександер Загродський, один із командирів першого Зимового Походу Армії УНР, поважно захворів і перебуває у Презвитеріяньському шпиталі, т. зв. Медичному Центрі, при вул 168 Мангеттену. Ген. О. Загродський дістав у нозі сціп крови і перейшов успішно операцію та помалу приходить до здоров'я.

АМЕРИКА НЕГАЙНО ВІДНОВИТЬ АТОМОВІ СПРОБИ, ЯКЩО СССР ПОРУШИТЬ ДОГОВІР

Вашингтон. — Державний секретар Дін Раск заявив у понеділок 12 ц.м., що З'єдинені Держави негайно відновлять атомові детонації в атмосфері, якщо тільки Совєти порушать підписаний 5 ц.м. у Москві атомовий договір, який забороняє такі детонації в атмосфері, в космосі і під водою. Дін Раск не виключив можливости, що Совєти тайком й крадькома захочуть переводити заборонені договором детонації, але ЗДА — заявив він — прийняли всі заходи обережности і негайно ствердять, якщо зайде випадок порушення договору. У тому випадку ЗДА не будуть спутані клявзулою про випо-відження договору, тільки автоматично будуть управнені до негайного відновлення і собі атомових детонацій, що вони й зроблять. Однак Дін Раск відмовився входити в дискусію, чи дійсно Совєти зламали 50 міжнародних договорів із підписаних 52-х: він заявив, що атомовий договір не був підписуваний під кутом довір'я чи недовір'я і не можна його розглядати під цим аспектом, а тільки під аспектом першої спроби контролювати ввесь комплекс атомової зброї. Ця перша спроба — підкреслив він — не забороняє ані продукції атомової зброї, ані користування атомовою зброєю під час війни. Дін Раск все ж висловив переконання, що Совєти дотримуватимуть підписаний атомовий договір, бо вони — мовляв — так само не хочуть атомової війни і переконані, що атомова війна не принесе перемоги світовому комунізмові.

Державний секретар зізнавав 12 ц.м. перед сенатською Комісією для закордонних справ, яка розпочала процедуру ратифікації атомового договору. Голова тієї Комісії сен. Дж. В. Фулбрайт запросив до участи в отих переслуханнях також членів сенатських Комісій військової і для справ атомової енерґії. Таким чином зізнавання високих цивільних урядовців і військовиків, як також цілого ряду видатних діячів з-поза державного апарату відбувається перед кругло 35 сенаторами. Державний секретар Дін Раск з'явився на сенатсько-комісійному засіданні у товаристві своїх двох заступників, Аверелла Гарримана і Джорджа Мек Кона. У своїй першій частині засідання Раск навів історію американських заходів, щоб атомову енерґію піддати під міжнародну контролю, почавши від внеску Бернарда Барука в Об'єднаних Націях 14 червня 1946 року. Він підкреслив, що всі три американські президенти — Гаррі Труман, Д. Д. Айзенгавер і Джон Ф. Кеннеді стали на становищі, що меншим риском є договір, який запевняє бодай частинну контролю над атомовою енерґією для військових цілей, аніж нічим необмежені переговори в атомовому зброєнні, що вимагають необмежених атомових детонацій. Республіканський сенатор Джордж Айкен з Вермонту заповів, що — за його переконанням — Сенат ратифікує атомовий договір більшістю 4:1 голосів. Лідер республіканської меншости в Сенаті Е. МекКінлі Дірксен заявив, що державний секретар Дін Раск склав „знамениту заяву", проте підкреслив з'ясування ще „цілого ряду справ", поки можна буде ратифікувати той договір. В тому самому дні, як відбувалось переслухування в сенатській Комісії, державна Комісія Атомової Енерґії проголосила, що переведено на дослідних атомових полях в Неваді підземний вибух. Підземні атомові детонації не є заборонені московським договором. В тому самому дні засідала теж так звана Підготовча підкомісія сенатської Комісії для військових справ, де переслухувано одного з найвидатніших атомових фахівців д-ра Едварда Теллера. Теллер мав висловитись дуже критично, а то й неґативно у відношенні до атомового договору, що його він уважає шкідливим для дальшого удосконалювання американської оборонно-атомової зброї.

Окремий великий уступ заяви державного секретаря Діна Раска стосувався загрози, що Східня Німеччина може політично скористати з атомового договору. Державний секретар рішуче заявив, що ЗДА не задумують визнавати східньо - німецький комуністичний режим, та що приступлення Східньої Німеччини до атомового договору цього американського становища не змінить. ЗДА не приймуть до відома повідомлення совєтського уряду, що Східня Німеччина підписала в Москві атомовий договір і спротивляться участі Східньої Німеччини в будь-якій майбутній конференції договірних держав.

Нассер погрожує знову Ізраїлеві війною

Александрія. — Вітаючи 3.000 єгипетського війська, що вернулося з Ємену, єгипетський президент Ґамаль Абдель Нассер виголосив 45-хвилинну промову, в якій знову погрожував Ізраїлеві війною та заповідав „визволення країни палестинських арабів". Нассер запевняв вправді, що Об'єднана Арабська Республіка прагне миру, проте тут же додав, що мир не можливий, поки існують Ізраїль і „імперіялісти" і що тому Обєднана Арабська Республіка не може погодитись на роззброєння в обширі Середнього Сходу. Нассер прославляв повернувших вояків, як героїв, що „запевнили тріюмф революції в Ємені". Нассер вислав був 28.000 війська з літаками й танками до Ємену на Арабському півострові, щоб вони там — під плащиком „народньої" революції проти панівного монархічного режиму — поставити при кермі влади свого прислужника, Абдуллах аль-Саляла, який проголосив себе президентом Ємену. За посередництвом ЗДА, Савді Арабія, Ємен і Об'єднана Арабська Республіка підписали умову, що Нассер відкличе з Ємену свої війська, а Савді Арабія перестане помагати єменським монархістам.

У СВІТІ

● **Південно - корейський військовий суд** — судив 14 осіб за нібито змову проти військової хунти, що править в Південній Кореї під проводом генерала Чунґ Гі Парка, і засудив двох генералів і одного полковника на смерть, шістьох підсудних звільнив, а решту присудив на різні в'язничні кари.

● **З Альжиру до Марокко** — втекли були під час 6-річної партизанської війни в Альжирі проти Франції — коло 5 000 вчителів. Тому, що й французькі вчителі масово втекли до Франції, то в Альжирі настав дошкульний брак вчителів. Тепер альжирський уряд старається репатріювати отих 5 000 своїх земляків з Марокко, але не всі квапляться вертатись вправді до визволеної батьківщини, проте під диктаторським режимом Бен Белли.

● **Англійський князь**, 60-літній Арджіл, одружився потайки із 40-річною американкою, панею Матильдою Мортімер. Це вже його четверте подружжя, а її — друге. Всі його попередні дружини і її перший чоловік — живуть, розведені. Його останній розводовий процес тривав три роки і коштував $140 000.

СВОБОДА SVOBODA

Український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Чеки і mony orders вис тавляти на: "Svoboda"

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Недоцільна допомога

Як щороку, так і в цьогорічних конгресових дебатах над затвердженням пропозиції Уряду призначити понад 4 більйони долярів на допомогу закордонові виринули поважні сумніви принципового і практичного характеру. Комісія для закордонних справ Палати Репрезентантів виявила здорову тенденцію не трактувати допомоги закордонові як акт філянтропії і не піддаватися в призначанні допомоги своєрідному шантажеві, що, коли Америка не дасть такої допомоги якійсь країні, то та країна кинеться в обійми Совєтського Союзу. Названа Комісія правильно рекомендує Урядові давати допомогу тим країнам, які тієї допомоги дійсно потребують і своєю політикою сприяють інтересам Америки.

На жаль, Америка досі дуже часто рекомендувала потребу уділювати допомогу різним „невтральним" країнам, які використовують стан холодної війни у світі на те, щоб страшити Вашингтон Москвою, а Москву Вашингтоном, від обох сторін тягнути зиски і, під плащиком своєї невтральности, вести політику, найчастіше шкідливу для американських інтересів. Ось, наприклад, Індія стоїть на першому місці серед обдаровуваних країн, але — відомо — довгими роками втримувала на становищі амбасадора в Об'єднаних Націях Крішну Менона, який був адвокатом комуністичного Китаю і голосував здебільша з представниками комуністичного бльоку. І щойно напад китайських комуністів на Індію закінчив кар'єру того комунофіла.

Конґресова Комісія для закордонних справ звернула увагу на те, що ЗДА щорічно поважну допомогу уділюють Індії і Пакістанові, але ці обидві держави 14 років не можуть погодитися щодо провінції Кашміру, підрізуючи цим спором свою оборонну здатність супроти комуністів. Іншими країнами, політика яких ще яскравіше противиться політиці ЗДА, є Об'єднана Арабська Республіка та Індонезія. Президент Об'єднаної Арабської Республіки не минає ніколи нагоди, щоб одверто проповідувати війну проти Ізраїлю. Практично, така війна розбурхала б не тільки спокій на Середньому Сході, але й, втягнувши великодержави, могла б привести до нової світової хуртовини. Зберігання на Середньому Сході напруженої атмосфери є в інтересі СССР, і тому він допоміг Об'єднаній Арабській Республіці поставити на ноги сильну армію. З свого боку за згодою єгипетського президента Ґамаля Нассера Москва будує тепер свою летунську базу на Арабському півострові, в Ємені. Знову ж Індонезія провела минулого тижня в так званій Манільській Декларації застереження, що „закордонні бази" на терені договірних держав є „тимчасові": конкретно йде про американські бази на Філіппінах і британські на Маляях — що є сіллю в оці Москви і Пейпінґу.

Насправді, можна тільки дивуватись, нащо витрачати з кишень американських податників більйони для країн, які з „вдячности" за це підривають Америку — в Об'єднаних Націях і в різних частинах ґльобу. Минулого року ЗДА витратили на допомогу закордонові $5 136 000 000, з того $3 600-000 000 у беззворотних дарунках. В новому бюджеті передбачається, за бажанням Уряду, 142 200 000 для західньо - европейських країн. Конґресова Комісія слушно звертає увагу на те, що в тих країнах є тепер великий добробут — то чому американський податник має робити їм дарунки? Не можна добачити логіки у таких видатках, коли водночас Уряд передбачає коло 5 більйонів бюджетового дефіциту.

Український „антисемітизм"

Американська і західньо - европейська преса подавала і подає іноді кореспонденції, в яких виразно чи тільки натяками стверджується наявність ворожого наставлення українського населення у відношенні до жидів в Україні. Звичайно, усі ці повідомлення ніяких конкретних підстав не мають і базуються здебільша на фактах урядової дискримінаційної совєтської політики супроти жидів в Українській ССР, але, підляті відповідним сосом і в тенденційному насвітленні, ці „ревеляції" викликають прикре враження у читачів західніх газет і підтверджують вперто просовувану деякими колами леґенду про „український антисемітизм".

З цього погляду, як рідкий вийняток, треба навести надруковану в американському часописі „Ню Йорк Таймс" з 11-го серпня цього року кореспонденцію про відвідини бруклинського рабіна Хаїма Тверського в Україні.

Рабін Хаїм Тверський є одним із репрезентантів відомого під назвою хасидизм, або в українському визначенні хуситизм, жидівського релігійно - містичного руху, що постав у першій половині 18-го віку серед жидівського населення в Україні і звідти поширився по всьому світі, особливо в Америці. Творцем цього руху, що проповідував у першій мірі вагу добрих діл і молитви, був Ізраель бен Еліезер, або Ізраїль Бешт, або Баал Шем Тов, що народився 1698-го року в Меджибожі і помер там же 1760-го року. Він та його учні, Бер із Межиріччя і Коген з Полонного, дали також початок династії жидівських цадиків, яка має нині своїх нащадків по всьому світі і до якої зараховує себе згаданий вище рабін Тверський з Бруклину.

Тлінні останки Баала Шема Това і його внуків поховано на малому кладовищі в містечку Меджибіж, що лежить між Вінницею і Бердичевом, на південь від Києва. Після довгих заходів і аж на інтервенцію президента ліцензованої Совєтами нюйоркської туристичної аґенції „Космос", Ґабрієля Райнера, рабін Хаїм Тверський одержав недавно дозвіл відвідати на Україні досі нібито замкнені для туристичного руху осередки українського жидівства — Бердичів і Житомир, а також колиску хасидитського руху — Меджибіж. На превелике своє здивування, рабін Тверський застав жидівські кладовища в Житомирі і Меджибожі незруйнованими і так само непорушеними могили хасидських святців Баала Шема Това і його послідовників. Що більше, видно було, що ті могили хтось відновлював, дбав за їх вигляд. Так само цілим виявилося кладовище в Бердичеві. Запитувані рабіном Тверським місцеві селяни відповідали, що вони добре знають, хто похований у тих могилах, і розповідали йому, що вони протестували свого часу проти намагань совєтської влади знести ці кладовища і перенести тлінні останки жидівських святців на інші кладовища.

Подані рабіном Тверським факти дуже показові для характеристики справжнього ставлення українського населення до жидівського народу і його святощів. Ці дані тим більше промовисті, коли зважити, що охороняли українці від знищення жидівські могили і кладовища в той час, коли безбожницький режим руйнував по-варварськи також їхні власні християнські кладовища, гробівці і могили, як це було в Києві й по інших містах України, а недавно було в Тернополі, де зрівняно із землею стародавній український цвинтар з могилами видатних українських патріотів.

ВІЙНА ЗА КУРИ

Париж. — Як грім з ясного неба вдарила Францію вістка, що ЗДА вирішили обстоювати право своїх морожених курей на европейському ринку. „Куряча проблема" стала раптом найважливішою, і вона у всіх на устах. В чому ж справа?

Як відомо, ЗДА належать до країн, що мають поважну надвишку сільсько - господарських продуктів. Експортували вони їх завжди, зокрема ж по війні, коли Европа була голодна. Не мало й даром давали, і американське масло не раз було навіть політичною зброєю. А скільки то українців посварилося у Франції з тої причини, що не попали на список священика, який роздавав по фунту масла вже в той час, коли ніхто такої допомоги не потребував.

Але час ішов і Европа ставала на ноги. Зокрема ж відчула вона твердий ґрунт під ногами, коли почала діяти Европейська Господарська Спільнота, до створення якої намовляли самі американці. Але ніхто з тих американців, що намовляли до об'єднання Европи, не припускав, що одного дня стане вона господарським конкурентом. В більшості політики думали, що обійдеться без митних контроль, що Европа, об'єднавшись, забагатіє настільки, що стане добрим відборцем.

Та сталося інакше. Европа стала відборцем переважно хемічних продуктів і машин, але її сільське господарство так розвинулося, що покриває 84% запотребування на збіжжя, 87% — на овочі і 94% — на м'ясо. І коли ще Франція потребує волового м'яса, бо французи люблять біфстеки, то ніяк не потребує вона курей. Зокрема морожених і годованих рибою, що для европейця мають неприємний смак.

Але німці, живучи ощадно, таки купували дешеві американські морожені кури. І експорт їх зростав. У 1960 році ЗДА вивезли до Европи курей на $4 000 000, а в 1962 році аж на 52 000 000! Сума нічого собі, але це дрібниця в порівнянні з експортом іншого, і... смачнішого краму. Дешеві кури, до того заливали німецький ринок, що врешті саме німці запропонували в рамах европейської домови піднести на них мито.

Нехай американський читач не обвинувачує нас в европейському патріотизмі, коли скажемо, що американці тут таки не мають рації. Европа спроваджує на мільярди долярів американські вироби. Зокрема та сама Німеччина, що тепер хоче зменшити споживання американських морожених курей в користь, наприклад, французьких свіжих, має в багатьох ділянках неґативний балянс торговельної виміни із ЗДА. І запотребування на хемічні вироби в Европі зростає, і тим зростом можна легко покрити евентуальну втрату на курах.

А що зробили американці? Вони заявили, що від жовтня підвищать митні оплати на імпортовані з Европи вироби, починаючи з французького сиру й вина, аж до вантажних автомашин. Перед у кампанії веде сен. Фулбрайт, бо його виборці у стейті Аркензо саме годують ті кури, заморожують і висилають до Европи.

Німці щораз більше переходять на свинину. Зрештою, своїх курей мають вони досить. А в цій курячій історії матимуть вони французів повністю за собою, бо сказати французові, що хтось хоче накинути европейцеві морожену курку, годовану не зерном, а меленою рибою — це образа. Більше як образа: це брак доброго тону, це брак зрозуміння, що таке добра кухня! Ні, американські сенатори таки не знають французів. Французи війни не хочуть, але захищати Францію від такої „варваризації", як імпорт годованих рибою курей, кожен француз буде „до останньої краплі крови".

Справа ця стала вийнятково голосною. Голосною до того, що ніколи, наприклад, радіокоментарі в справі атомової бомби не були такі пристрасні, як в справі курей. На це є дві причини: 1) вже згадувана відраза до морожених курей і 2) це чудова віддушина у важкій атмосфері прикрої дискусії про атомову бомбу, пакт неаґресії, політики де Голя і т. п. Пристрасті до того розгорілися, що офіційний радіокоментатор із сарказмом заявив: „Чи не хоче американський орел polaчитися восени в Европі з куркою в пазурах?"

Орли хапають кіз і баранів, але бавитися курми? Не випадає сенаторові, що є головою Комісії закордонних справ, вживати курячих інтересів свого стейту для міжнародної розгри. І то ще в час, коли міжнародна ситуація обтяжується далеко важливішими проблемами.

Я не хочу ображати американців, зокрема ж українського походження, з якими вже доволі сперечався щодо смаку морожених курей, але мушу сказати, що, підносячи таку проблему, як $52 000 000 з експорту курей, вони виявили мало знання европейської психології. Кулінарний смак — це преважлива справа в Европі. Погрожувати господарськими репресіями союзникові, до того ж слабшому, коли йде про $52 000 000, а інші інтереси йдуть в мільярди — це виявити брак смаку.

І коли б мене хтось питав, що треба зробити в цій справі, я б сказав: обернути всю проблему в жарт, бо інакше справді Европа сміятиметься з поважних американських сенаторів. А їх авторитет потрібен у важких змаганнях, які перед вільним світом станут саме на осінь. Бож Москва зашахувала Захід своєю „поступливістю". Вона шантажує вільний світ, намагаючись довести його до підписання пакту неаґресії, що означатиме втрату моральних позицій Заходу, які він ще має серед поневолених народів.

І справді, Захід може на осінь опинитися з куркою в зубах, а Хрущов тим часом вхопить канчук асиміляції і „злиття націй". Рішуче не час на суперечки за дрібниці, навіть, коли б в Арензо якийсь сенатор і мав би програти вибори.

Врешті — це моя особиста думка. І у внутрішні справи Америки я не думаю мішатися. Тим більше, що в Европі я належу до тих, яким американці дуже симпатичні. Навіть морожені кури можу їсти, бо ж я не француз.

О. Жд.

М. Прокоп

ПОВІНЬ РОСІЙСЬКОЇ ПРЕСИ В УКРАЇНІ

Київська газета „Радянська Освіта" з 26-го червня цього року надрукувала статтю про поширення преси в Україні, в якій між іншим читаємо:

„На сьогодні в нас видаються 934 газети загальним тиражем — 10 034 000 примірників, 84 журнали і журнальні видання, тиражем — 2 992 000 примірників. А всього по Україні розповсюджується 26 521 000 примірників газет і журналів".

Якщо додати число газет і журналів, що друкуються в Україні, то одержимо одноразовий тираж в сумі 13 26 000 примірників. Коли ж це число відняти від 26 512 000, що в цілому розповсюджуються в Україні, то одержимо число — 13 495 000 примірників газет і журналів, що друкуються поза Україною, але призначені для українського читача.

У зв'язку з цим постає питання: про які газети й журнали йде тут мова? Де вони друкуються, якою мовою та звідки їх привозять в Україну?

Відомо, що виписувати пресу вільних народів в Україні не дозволяється. Правда, в Україні доволі поширена преса сателітів Совєтського Союзу, але, ясно, що її мільйоновими тиражами рахувати не можна. В таких умовинах треба прийняти, що із згаданого числа 13 495 000 одноразового тиражу газет і журналів, отже більше як половину того, що друкується в Україні, насилають на Україну передусім з Російської СФСР, очевидно російською мовою. З самої української совєтської преси відомо про масове поширення в Україні таких російських газет і журналів, як „Правда", „Известия", „Литературная Газета", „Коммунист", „Огонек", „Крокодил" і ін. До речі, відомо також, що на Україну, як і в інші неросійські республіки СССР, насилається готові матриці „Правди", з яких цю газету там друкується. Тому, мабуть, їх треба також зарахувати до числа 10 034 000 „друкованих в Україні" газет.

Картина доповнюється, коли додати, що більшість друкованих в Україні українською мовою газет і журналів мають свої російськомовні дубляжі („Радянська Україна" — „Правда Украины", „Робітнича Газета", — „Рабочая Газета", „Комуніст України — „Коммунист Украины", „Вітчизна" — „Радуга"), а крім того деякі наукові журнали виходять виключно російською мовою, наприклад, „Врачебное Дело", „Клиническая Хирургия" і ін. Правда, деякі появляються також тільки українською мовою.

Нарешті слід відмітити, що українська преса, а головно журнали друкується жалюгідно малими накладами. Наприклад, „Вітчизна" — центральний орган Спілки Письменників України — має наклад 15 до 16 тисяч, в той час як московський літературний журнал „Новый Мир" 115 000, а ленінґрадська „Нева" 180 000. Малим накладом друкується також львівський літературний журнал „Жовтень" — 14 000 і харківський „Прапор", що не переходить числа — 8 000. А такий журнал як „Радянське Літературознавство" не сягає навіть 3 000 примірників. Краще виглядає справа з молодечим літературним журналом „Дніпро" — 50 000, хоч, правда, російський центральний журнал „Юность" має — 600 000. Інші українські журнали: „Комуніст України" — 67 000, „Знання та Праця" — 47 000, „Соціялістична Культура" — 40 000, „Україна" — 54 000, „Зміна" — 86 000. Виїмково „високі" наклади (42 000 000 населення!) мають в Україні гумористичний журнал „Перець" — 325 000 і „Радянська Жінка" — 500 000.

Результат цієї пресової політики такий, що український читач в Україні дуже часто позбавлений можливости читати пресу українською мовою, бо в Москві вирішили, що хоч ця преса й пише тільки те, що доручає партія, краще, щоб українці звикали до російського друкованого слова. Ясно, що це викликає невдоволення українців. Воно, мабуть, доволі сильне, бо часто прокрадається на сторінки самої совєтської преси. Дуже вимовним свідченням цього, а заразом умов, які панують сьогодні в Україні, є два листи, надруковані недавно у двох українських газетах.

Першого листа надрукувала газета „Літературна Україна" з 12-го липня цього року. В ньому читач цієї газети пише:

„Протягом травня і липня цього року я перебував в службовому відрядженні в м. Донецьку. Увесь час безуспішно намагався придбати бодай один черговий примірник „Літературної України". В більшості кіосків „Союздруку" (а їх у Донецьку чимало) взагалі не знають, що є така газета. Один інтеліґентний на вигляд кіоскер відповів мені так: „Літературна Україна"? Про таку газету я не чув". На ввесь Донецьк і Макіївку немає жадної вітрини „Літературної України".

Ось так виглядають справи української преси і то не тільки в Донецьку, але й в столиці „суверенної" республіки. Про це читаємо в листі іншого читача до газети „Радянська Культура" з 14-го липня ц. р. Він пише:

„Мені дуже часто доводиться купувати газету „Радянська Культура" в кіосках Києва, а якщо говорити точніше, годинами шукати її по всіх-усюдах — на Пололі і Куренівці, на Солом'янці і Чоколівці, на головному вокзалі і в аеропорту. І, як на диво, навіть там дуже рідко вдається придбати її. Про центральні кіоски, кіоски на Хрещатику, годі й говорити. Її тут або не буває, або якщо і є, то буквально по кілька екземплярів. І, звичайно, її завжди розкуповують. Щоб не бути голослівним, розповім про останній випадок. 11-го липня цього року, бажаючи придбати кілька екземплярів вашої газети, я з самого ранку обійшов кіоски на Хрещатику, площі Калініна, вулиці Леніна, і, на своє велике здивування, ніде не знайшов жадного екземпляра. На запитання, чому немає „Радянської Культури" сьогодні в продажу, кіоскери в один голос відповідали: „Нам її викреслюють, не дають". Тоді я звернувся до заступника начальника Київського міського відділення „Союздруку", тов. Пономаренко. Вона подзвонила комусь телефоном, а потім сказала: „Газета ще не вийшла в світ". Та коли я їй довів, що цього не може бути, адже друкується вона раніш за всі інші київські газети, тов. Пономаренко, як ні в чому не бувало, додала: „Бачите, „Радянська Культура" дорого коштує і тому часто залежується в кіосках. Списувати її нам не дозволяють. І через це кіоскери беруть її неохоче, а то й зовсім не замовляють".

Хто відповідає за таке скандальне становище на відтинку української преси в УССР?

Ясно, що відповідальність за це несе в першу чергу ЦК КПСС, себто Москва, яка намагається перетворити неросійські народи в росіян. Звідтам, значить з центру імперії, йдуть усі директиви про поширення російської преси коштом неросійської, там визначають висоту накладів, призначають папір і інші засоби друку, там, врешті, придумують реакційні теорії про злиття націй в другій половині двадцятого сторіччя.

Але відповідають за дискримінацію української преси в Україні також керівники УССР, передусім вожді її компартії. Життя вчить, що їм зовсім байдужа доля українського народу і його майбутнє. В той час, коли навіть найпокірніші з покірних румунські комуністи мають мужність хоч частинно боронити інтереси Румунії, київські бюрократи хіба допомагають проводити в життя шовіністичну великодержавну політику в Україні.

Нарешті, союзником Кремлю в його уніфікаційному поході є байдужість, недбальство чи пряме навіть вислужництво також на низах. Також там трапляються люди, які не менше безсовісно готові відрікатись рідного слова, газети, книжки, історії, традиції і культури. Про одного з таких перекинчиків, який, до речі, займає посаду директора української школи в одному із сіл Кам'янеччини, пише Борис Антоненко - Давидович в журналі „Українська мова і література в школі", за квітень 1963-го року. Б. Антоненко - Давидович оповідає:

„Поговоривши зі мною хвилин десять на різні теми, директор зненацька спитав, пильно оглядаючи мою постать:

— А чого це ви говорите такою мовою?

Я не зрозумів цього дивного запитання і попросив директора пояснити мені, що саме він має на увазі.

— Та ось, — не моргнувши оком, пояснив досить ще молодий директор, — ви говорите зі мною вже кілька хвилин, і я не чую у вашій мові жадного російського слова, самі тільки українські.

— Але ж ви говорите зі мною по-українському, то чому ж я маю свою мову пересипати російськими словами? Та й ваша школа, здається, з українською мовою викладання?

Директор трохи зніяковів, і, мов би на виправдання, каже:

— То все так, — і школа українська, і я говорю з вами по-українському, але я сам стараюсь і хочу, щоб учителі й учні пересипали в своїй мові російські слова з українськими.

— Для чого? — я не міг зійти з дива. Але те, що я почув далі від свого співбесідника, надзвичайно вразило мене. Він сказав:

А це ж наближатиме нас у мові до комунізму. Мови перемішаються, і вийде одна мова . . ."

Звичайно, можна сказати, що згаданий директор — це тільки інструмент в руках ЦК КПСС, і що винна у всьому Москва. Це так. Але правдою є також те, що без таких безхребетних малоросів Москві не так легко було б проводити свою політику.

Безхарактерність таких людей тим разюча, що у цей самий час є в Україні люди, які з великим ентузіязмом боронять права українського народу. Їх ніби небагато, але вони міцні своєю органічною силою, бо їхнє коріння глибоко сидить в народі. Цієї природної сили не загальмувати штучними, хоч і дуже дошкульними шиканами над українською пресою й мовою.

● **Південно - в'єтнамські буддисти** — перешкодили вже третьому самогубному замірові фанатика буддиста, який хотів своїм самогубством запротестувати проти політики президента Нґо Дінг Дієма. Провідники буддистів лякаються, щоб після таких двох самогубств — самогубство не стало масовою епідемією. Південно - в'єтнамський амбасадор у Вашингтоні, батько пані Нґо Дінг Нґу, братови названого президента, заявив американському урядові, що гострі і невідповідальні вислови його доньки перед закордонними журналістами кілька днів тому проти буддистів, які становлять 70% тамошнього населення, не є поглядами уряду. Пані Нґу заявила між іншим, що амбасада ЗДА в Сайгоні хоче „закрити їй рота".

Олекса Грищенко

МОЇ ЗУСТРІЧІ Й РОЗМОВИ
З ФРАНЦУЗЬКИМИ МИСТЦЯМИ

(XXII)

Для згаданої збірної виставки запропонував я Есколье: Жорж Буш, марсельський Сесо, Моріс Утрільо, Хаїм і Грищенко. Буш радо дав згоду в ґалерії Каті Гранофф при набережній де Конті. Дружина Утрільо, запопадлива Люсі, також. Спитала тільки відразу, чи виставлені в Петі Пале твори добре продаються . . .

З Сутіном справа була трудніша. Розшукував я його з тиждень. Він ховався, нікому не давав своєї адреси. Врешті, на п'ятому поверсі модерного хмарочосу за Монпарнасом несміливо відкрилися двері і в них став Сутін. Підняв худу руку і закричав по-французьки: „Який добрий вітер вас приносить?" Його пожовкле, схудле, як запечене яблуко, обличчя освітилося приязною усмішкою. „Заходьте, прошу". Мешкання було модерне, але ми туди й носа не просунули, з дві години простояли, проговорили навстоячки в маленькій вітальні, де замість меблів у кутку лежала валізка з білої шкіри, прим'ята і припорошена пилом. — „Я тепер на відпочинку, — уже шість місяців не брав у руки пензля. Щодо виставки, то я ніколи не виставляю своїх речей. Для мене краще мати маленького маршана, ніж робити великі виставки. Маршан за мене дбає, продає мої малюнки, робить рекляму. Словом, дає мені працювати і жити . . ."

Увесь Париж знав, як його маршан Зборовський „давав йому жити". Власник готелю в ля Год біля Кань раз затримав рульон з 18 малюнками Сутіна і послав депешу до „Зборо", погрожуючи, що як він негайно не заплатить 2 тисячі франків за Сутіна, то викине його з готелю.

Ми балакали про різні справи. „Ви говорите про Сезана? — казав він. — У нього все надто роблене і перероблене, немає ренуарівської безпосередности і свіжости" . . . — „Я знаю як ви були захоплені „Бузками" Ренуара у нас у Кань, в його домі-ательє". — Під час розмови через кухню перейшла молоденька повногруда француженка з білим личком, несучи кошик. — „Я не люблю Кіслінґа, — говорив з притиском Сутін, — то не малярство, все виглядає як з бляхи!".

Я знав, чого шукав Сутін у своєму малярстві і кому віддавав він пальму першенства. Рембрандт був для нього найбільший учитель. „Що для мене важливе, — казав Сутін, — це покрити полотно, рідко хто до цього здатен. Навіть Сезан не мав цього хисту". „Покрити полотно" — певне, важке до з'ясовання малярське поняття: це не значить лише покрити полотно фарбою чи навіть здобути солідну фактуру, — це значить надати йому творчої сили від краю до краю. Бо можна накласти фарби товстим шаром на поверхню картини, але вся її внутрішня конструкція завалиться. Це тому так мало на світі справжніх великих малярів.

Сутін скрізь розбивався за старими картинами, за етюдами своїх товаришів, щоб на них малювати свої образи. Відома річ, що на попередньо замальованому полотні навіть легким приторком фарби можна добути солідну фактуру. Образи, намальовані Сутіном на білому полотні, були наче порожні, якоїсь іншої кляси.

Вкінці нашого стояння і розмови я спитав Сутіна: „І що ж буде з виставкою в Петі Пале?" — „Ви ж добре знаєте, — відповів він, — що все залежить від мадам Поль Гійом. Я поговорю з нею і вас сповіщу".

Сутіна стрічав я в „Ротонді", в інтернаціональній кав'ярні монпарнаської богеми. Відпочивав тут і забавлявся із своїми землякми. Він кидав жетона в машинку і кричав приятелеві: „Постукай, постукай!". Кікоїн товк по машинці, жетон вискакував назад, і вони навіжено реготали. Вибирали жетона, з острахом позираючи на ґарсона, і грали знову, щоразу виграючи своїм трюком по кілька су . . .

Інколи стрічав я Сутіна в Люксембурському саду, де я часто прогулювався. Вбравши в себе плечі, він ішов, мов худий птах, заклавши руки в кишені дешевенького пальта, за-

Інколи стрічав я Сутіна в Люксембурзькому саду через вулицю д'Асас за хвилину легко було знайти вулицю, де мешкав Зборовський, наш маршан. Це від нього ходив Сутін до саду розвіяти грошеву тугу. А сьогодні ще інше лихо: „Сьогодні, — бідкався протеже Зборовського, — я промахнувся з моєю куркою на натюрморті". Бідолаха по-жидівському скривлявся, брався за живіт і стогнав від болю шлунку. Під ту пору він жив на пайку „милого маршана", до того ще й поета. „А що сталося з вашим биком, — питаю його, — вся Ротонда говорить про вашу історі юз комісаром і поліцією?" — Сутін тоді за останні гроші купив був у різника цілу тушу бика, заплативши 4 тисячі франків. Різник припер бика Сутіну в його робітню в ля Рюш. Це був надзвичайний дім богеми в закамарку Данціґ. Сутін малював свого бика, малював, аж бик засмердівся на ввесь квартал. Просто „несло", сусіди, затикаючи носа, бігали в поліцію скаржитись. А я розповів Сутінові свою власну подібну історію. У мене в ля Сіота була пригода не з биком, а з морськими раками. Я тоді мешкав і працював у готелі. Третього дня повернувся після прогулянки до готелю, а обурений власник кричить мені в коридорі, їсть злими очима: „Ваші раки я викинув до чорта, ввесь пансіон просмердівся".

Я не був здивований, коли одного дня Сутін мені признався: „Сьогодні я знищив 60 моїх картин. Взяв ножа і порізав полотна на шматки". Це були, певне, ті картини, які я бачив у Зборовського — чималі розміром пейзажі, зроблені, в темній синьо-зеленій гамі, монотонним довгим мазком. Мистець мусить мати відпочинок, як і його картина. „Коли ти не певен, — дає мені інколи раду дружина, — відклади картину набік, пізніше побачиш". Недарма розумний Матіс не раз твердив: „Найгірші вороги маляра це його погані картини".

Факти творчости Сутіна відомі мистецькому світові. Наполегливий Насента виставив нещодавно у своїй ґалерії Шарпантьє силу олій Сутіна, показав до останнього клаптика його кореспонденцію, фота . . .

ПРОТОКОЛ
З РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. СОЮЗУ, ЯКІ ВІДБУЛИСЯ В ДНЯХ 20-го ДО 24-го ТРАВНЯ 1963 Р., НА „СОЮЗІВЦІ," КЕРГОНКСОН, Н. Й.

(1.)

ПЕРШИЙ ДЕНЬ НАРАД

Згідно з вимогою 132-го статуту, в днях від 20-го до 24-го травня 1963 р. відбулося в приміщеннях Союзівки слідуюче звичайне Річне Засідання Головного Уряду УНСоюзу.

В нарадах взяли участь всі члени Головного Уряду, тобто Головного Екзекутивного Комітету, Головної Контрольної Комісії, та Головної Ради і Головний Редактор органу „Свобода", а саме:

Головний Екзекутивний Комітет: головний предсідник Йосип Лисогір, заступник головного предсідника Степан Куропась, заступниця головного предсідника Анна Герман, головний секретар Ярослав Падох, головний касир Роман Слободян.

Головна Контрольна Комісія: предсідник д-р Володимир Галан, заступник предсідника інж. Володимир Коссар, секретар Петро Пуцило, та члени Іван Кокольський, Іван Іванчук.

Головна Рада: Богдан Зорич, Богдан Мельник, Ярослав Гук, Тарас Шпікула, Дмитро Шмагала, Василь Гузар, Андрій Джула, Анна Чопик, Іван Одежинський, Галина Олек, Осипа Олінкевич, Мирон Куропась, Марія Демидчук, Олена Штогрин.

Головний Редактор „Свободи": Антін Драган.

Крім названих осіб на ранковій сесії першого дня нарад були приявними організатор Володимир Гірняк та кол. гол. радний Володимир Дідик.

ЙОСИП ЛИСОГІР
головний предсідник Українського Народного Союзу

Відкриття нарад

У понеділок 20 травня 1963 р. о год. 10:00 ранку, у приявності вище згаданих осіб головний предсідник Йосип Лисогір відкрив наради і ствердив, що це Річне Засідання скликано згідно з постановами статуту та сказав таке вступне слово:

Слово головного предсідника Йосипа Лисогора

Вельмишановні Пані і Панове:

Маю честь і приємність вітати Вас, членів, Головного Уряду Українського Народного Союзу, на цій вступній сесії Річного Засідання в 1963-му році. Є це перше Річне Засідання після 25-ої Конвенції, і між нами є декілька нових членів. Вважаю за мій особливий привілей привітати щиро іменем ветеранів нашого Головного Уряду слідуючих Пань і Панів: пана Івана Іванчука з Шикаґо та паню Марію Демидчук з Йорку, які вже раніше були членами Головного Уряду, — далі паню Гелен Олек з Шикаґо, паню Осипу Олінкевич із Клівленду, пана Богдана Мельника з Монтреалу та наймолодшого члена нашого Головного Уряду, пана Мирона Куропася з Шикаґо. Ми всі щиро радіємо, що маємо Вас серед нас, бо ми певні, що Ви багато дечого внесете в нашу союзову організацію.

Ми зібралися тут, згідно з постановами нашої конституції і нашого статуту для цього, щоб розглянути нашу діяльність за минулий рік та обміркувати і встановити напрямні нашої праці на майбутнє. При цьому слід мати на увазі передусім добро нашого членства. Не менше важливим повинно бути для нас добро нашої української спільноти в З'єдинених Державах Північної Америки і Канади, як і положення в обох цих батьківщинах, а самозрозуміло також добро України, батьківщини наших предків і наших рідних.

Із звідомлень, які будуть тут передані, узнаємо, що 1962-ий рік приніс нашому Союзові чудові успіхи. Цифри та статистики будуть приємним читанням та незаперечним доказом на те, що ми спроможні діяти швидше та поступати бистріше вперед, якщо тільки цього захочемо. Та проте, ми довідаємося також, що в другій частині названого року ми довели до зменшення того високого числа членства, що його ми були осягнули у травні 1962-го року, нашому конвенційному місяці. Наша діяльність на протязі останніх 11 місяців після Конвенції не виявила бажаних успіхів. Ми не вспіли зорганізувати достатнього числа нових членів, щоб продовжувати його зріст. Зондуючи відповідь на ці дилеми, слід насамперед розглянути і продискутувати братську і громадську діяльність наших Відділів. Чи ці місцеві клітини здійснили як слід свої нормальні завдання? Чи наш Союз є пристойно і відповідно заступлений в справах української спільноти всюди там, де існують наші Відділи? Ці та багато інших питань щодо нашого організаційного життя треба прослідити.

До найважливіших справ, які треба взяти до уваги під час наших нарад у цьому тижні, належать події та загальне положення в наших країнах: З'єдинених Державах Північної Америки та в Канаді. Обидві ці країни стоять мужно віч-на-віч перед проблемою безробіття та чинять наполегливі зусилля, щоб поліпшити господарське положення тих обширів, які занепали економічно, не зважаючи на загальний зріст економіки. Вони обидві мають турботи з проблемами виховання молоді, піклування старшими людьми, провинности молоді, збільшення злочинности, десеґреґації тощо. Всі ці проблеми торкаються нас, як членів братської організації, і нам треба вчинити все можливе, щоб причинитися до їх розв'язання.

Наші думки, як і все наше життя на протязі останніх 40 років, затьмарює російський комуністичний імперіялізм, цей найбільший ворог свободи і волі. Спираючись на свою, чванькувато розреклямовану мілітарну і ракетну силу, яку вона вспіла усадовити біля самого південно - східнього побережжа З'єдинених Держав Північної Америки, Москва горячково розбудовує та закріплює підривний апарат в Латинській і Південній Америках, щоб підсичувати незадоволення, сіяти розбрат та вкінці насильно захопити в свої руки політичну і військову владу. Водночас вона використовує дипломатичний фронт і обмінну програму для цього, щоб проповідувати мир, коекзистенцію та співпрацю. Ця парадоксальна політика, яка є все таки очевидна навіть для не-знавців кремльології, приносить тим не менші користі Москві.

З вісток, які вряди-годи просякають з України, виходить, що користі, які Москва має з холодної війни, коштують багато нашим землякам. Україна є предметом щораз то нещаднішої економічної експлуатації. Дискримінація українців щодо затруднення та життьового стандарту прибирає невпинно на розмірах. Переслідування релігії набирає саме розгону. Русифікація у всіх ділянках переводиться комуністичною партією хитро та зручно, але й не менше інтенсивно. За межами України розгортаються наполегливі зусилля у всьому світі, спрямовані на це, щоб паралізувати, а то й зовсім виключити всякий критицизм та спротив супроти совєтської держави. Процес Сташинського, що відбувся у минулому році в Німеччині, виявив досадно, як далеко Москва рішена піти, щоб осягнути свою мету. А все те аж ніяк не перешкоджує декому недоглянути підсолоджування отих метод діяння.

Opening Remarks by Supreme President Joseph Lesawyer

Ladies and Gentlemen:

It is a pleasure to greet you, the members of the Supreme Assembly of the Ukrainian National Association at this opening session of the Annual Meeting in 1963. This is our first Annual Meeting after the 25th Convention. We have with us several new members. It is my privelege to extend the glad hand of welcome on behalf of the veterans of our Assembly to Mr. John Evanchuk, of Chicago and to Mrs. Maria Demydchuk, of New York City, both of whom have already been members of the Supreme Assembly in the past; to Mrs. Helen Olek, of Chicago; Mrs. Osypa Olinkevych, of Cleveland; to Mr. Bohdan Melnyk, of Montreal; and to the youngest member of our Assembly, Mr. Myron Kuropas, of Chicago. We are happy to have you with us because we feel certain that you have much to offer our Association as members of the Supreme Assembly.

We have assembled here as prescribed by our Constitution and By-Laws for the purpose of reviewing our activities during the past year and to deliberate and plan our future course. Foremost in our minds will be the welfare of our membership. Equally important will be the welfare of our Ukrainian communities in the United States and Canada, the conditions in our two homelands, the United States and Canada, and, of course, the welfare of our ancestral homeland, Ukraine, and our kinsmen.

We will learn from the reports that will be made here that 1962 produced excellent results for our Association. The figures and statistics will be pleasant reading and will be positive proof that we can move ahead rather rapidly if we choose to do so. However, we will also learn that the latter part of the year found us receding from the high point in membership reached in May, 1962, the month of our Convention. Our system of operating in the past eleven months since the Convention is not producing the desired results. We are not organizing a sufficient number of new members to keep growing. In probing for the answers to this dilemma it will be well to examine and discuss the fraternal and social activities of our branches. Are these local units fulfilling their normal functions? Is our Association properly and adequately represented in Ukrainian community affairs where we have branches? These and many other questions pertaining to our organizational life will have to be explored.

Of utmost importance to us and matters that must be kept in mind during the meeting this week are events and conditions in our respective countries, United States and Canada. Both nations face stubborn unemployment problems and struggle to improve depressed economic areas despite growing economies. Both are plagued with problems concerning education, old age care, juvenile delinquency, increased crime rate, desegregation, and so on. As fraternalists these problems concern us and we must do our share to try to solve them.

Overshadowing our deliberations here just as it has every day of our lives for over 40 years is the arch-enemy of freedom and liberty—Russian communist imperialism. With its vaunted military and missile power planted just off the southeastern coast of the United States, Moscow is feverishly expanding and strengthening its subversive apparatus in Latin America for the purpose of exploiting discontent, sowing discord, and finally the taking over of political military power by violence. Simultaneously the diplomatic front and exchange programs are utilized for preaching peace, coexistence and cooperation. This paradoxical policy, though obvious even to non-experts of Kremlinology, is nevertheless producing gains for Moscow.

Information seeping out of Ukraine indicates that Moscow's cold war gains are costly to our kinsmen. Ukraine is subjected to more ruthless economic exploitation. Discrimination against Ukrainians in employment and living conditions continues to grow. Religious persecution has been stepped up. Russification on all levels is being pressed subtly and skillfully but more intensely by the Communist Party. Outside of Ukraine strenuous world-wide efforts are under way to neutralize and eliminate all criticism and opposition to the Soviet state. The Stashynsky trial in Germany last year gruesomely documented how far Moscow will go to gain its objectives. And it is by no means overlooking the sugar and honey approach.

These are some of the negatives of the present day world political situation. But there is a brighter side. Now as never before, more and more people are actively concerned with the menace of Russian communist imperialism. Strong voices are being raised in protest to the trend leading to so-called coexistence. Our Association is in the forefront of the struggle against the Red tyrants and will continue to be until freedom and justice prevail throughout the world.

Головний провід Українського Народного Союзу

Учасники річних зборів Головного Уряду УНСоюзу, що відбулися в днях 20—24 травня ц. р. на Союзівці. Сидять (від ліва до права): Б. Зорич, гол. радний, Р. Слободян, гол. касир, Анна Герман, заст. гол. предсідника, Й. Лисогір, гол. предсідник, С. Куропась, заст. гол. предсідника, д-р Яр. Падох, гол. секретар, д-р В. Галан, голова Контрольної Комісії, А. Драган, гол. редактор „Свободи". В другому ряді (стоять від ліва): В. Косар і П. Пуцило — гол. контролери, Р. Гук, Осипа Олінкевич, Б. Мельник, Олена Штогрин, Т. Шпікула, Анна Чопик, Д. Шмагала, Марія Демидчук, М. Куропась, Олена Олек — головні радні та І. Іванчук — гол. контролер. В третьому ряді (стоять від ліва): І. Кокольський — гол. контролер і В. Гузар та А. Джула, І. Одежинський — головні радні.

Я навів деякі негативні явища сучасного політичного положення у світі. Та проте, є там також позитивні моменти. Бо ж тепер, як ніколи досі, щораз то більше людей виявляють чинне зацікавлення загрозою збоку комуністичного імперіялізму. Підносяться також поважні голоси проти тяготіння до так званої коекзистенції. Наш Союз стоїть в боротьбі проти червоних тиранів у передовій лінії та продовжуватиме цю боротьбу, аж доки воля і справедливість не запанують у цілому світі.

Наше завдання в цьому не є легке. Як найвищий виконний орган нашого Українського Народного Союзу й його 82 000 членів маємо законний та моральний обов'язок і несемо таку ж відповідальність за те, щоб все і всюди там, де йде про розв'язку проблем, пов'язаних з нашою організацією, була стосована найкраща розважливість, глибоке знання та всебічний досвід. Це значить, що нам треба мати ясний і проворний розум, так у дискусії, як і при досліджуванні всіх аспектів та справ, які будемо розглядати. Це значить далі, що ми повинні раніше, ніж винести рішення, розважити дбайливо кожне питання в світлі встановлених фактів. Ми мусимо ще і ще пам'ятати, що від тієї дбайливости і розважливости, якою будемо керуватися при здійснюванні нашого права вирішувати справи, залежатиме цілеспрямування та розвиток нашого Союзу у прийдешньому році.

Після цього головний предсідник запропонував прийняти наступний порядок нарад:

ПОРЯДОК НАРАД

I. Відкриття засідання і прийняття порядку нарад.
II. Звіти членів Головного Екзекутивного Комітету:
1) Головного предсідника Йосипа Лисогора;
2) Заступника гол. предсідника інж. Степана Куропася;
3) Заступниці гол. предсідника Анни Герман;
4) Головного секретаря Ярослава Падоха;
5) Головного касира Романа Слободяна.

III. Звіт Головної Контрольної Комісії.
IV Звіти членів Головної Контрольної Комісії:
1) Предсідника д-ра Володимира Галана;
2) Заступника предс. інж. Володимира Коссара;
3) Секретаря Петра Пуцила;
4) Члена Івана Кокольського;
5) Члена Івана Іванчука.

V. Звіти членів Головної Ради:
1) Богдана Зорича;
2) Богдана Мельника;
3) Ярослава Гука;
4) Тараса Шпікули;
5) Дмитра Шмагали;
6) Василя Гузара;
7) Андрія Джули;
8) Анни Чопик;
9) Івана Одежинського;
10) Олени Олек;
11) Осипи Олінкевич;
12) Мирона Куропася;
13) Марії Демидчук;
14) Олени Штогрин.

VI. Звіт головного редактора органу УНСоюзу „Свобода" — Антона Драгана.
VII. Дискусія над звітами.
VIII. Прийняття звітів.
IX. Внесення і ухвали.
X. Закриття засідання.

Our task here this weel is not a light one. As the Supreme Executive body of our Association and its 82,000 members, it is our duty and responsibility, both legal and moral, to excercize at all times our best judgment, knowledge, and experience in resolving the problems confronting our organization. This means keeping our minds open and alert in the discussions so as to explore all facets of the subject matter under consideration. It means weighing all issues carefully in the light of the ascertained facts before making a final decision. We must constantly remind ourselves that the care and prudence with which we exsercize our right of decision will determine the course and the progress of our Association in the coming year.

The President presented the following program;

PROGRAM

I. Openig Remarks — Supreme Pres. J. Lesawyer.
II. Reports of Supreme Executive Committee:
1) Supreme President — J. Lesawyer;
2) Supreme Vice-Pres. — S. Kuropas;
3) Supreme Vice-Pres. — Mrs. Ann Herman;
4) Supreme Secretary — J. Padoch;
5) Supreme Treasurer — R. Slobodian.

III. Report of the Supreme Auditing Committee.
IV. Reports of the members of Supreme Auditing Committee:
1) Chairman — W. Gallan;
2) Vice-Chairman — W. Kossar;
3) Secretary — P. Pucilo;
4) Member — J. Kokolski;
5) Member — J. Evanchuk.

V. Reports of the Supreme Advisors:
1) B. Zorych;
2) B. Melnyk;
3) R. Huk;
4) T. Shpikula;
5) D. Szmagala;
6) W. B. Hussar;
7) A. Jula;
8) A. Chopek;
9) I. Odezynsky;
10) H. Olek;
11) O. Olinkevych;
12) M. Kuropas;
13) M. Demydchuk;
14) H. Shtogryn.

VI. Report of the editor-in-chief of "Svoboda', organ of the UNA — A. Dragan.
VII. Discussion on reports.
VIII. Acceptance of reports an vote of confidence.
IX. New Business and adoption of resolutions.
X. Conclusion.

Цей порядок нарад прийнято однодушно на внесення гол. контролера Івана Кокольського, піддержане гол. радним Богданом Зоричем.

Гол. предсідник Й. Лисогір повідомив, що на залі нарад знаходяться два урядовці головної канцелярії УНСоюзу. Уляна Дячук та Володимир Сохан, які записуватимуть хід нарад й зладжені записки будуть прочитувати на початку кожного дня нарад. Приявні прийняли до відома цю пропозицію і на внесення гол. контр. Петра Пуцила, піддержане гол. радним Ярославом Гуком та гол. контролером Іваном Іванчуком, більшістю голосів схвалили додатково утривалити хід нарад на рекордовій тасьмі.

На запит гол. радної Олени Штогрин гол. предсідник заявив, що протокол нарад буде надрукований впродовж 30-ти днів від закінчення нарад.

Після цього відбулася коротка дискусія над способом й часом складування справоздань. Гол. радний Я. Гук пропонував обмежити час звітування до 40 хвилин. Проти цього висловилися гол. секретар Ярослав Падох та заст. гол. предсідника інж. Степан Куропась, мотивуючи свої погляди тим, що раз в рік слід вислухати можливо повного огляду річної діяльности, бо вона тісно пов'язана з плянами на майбутнє й проблемами, які ждуть на здійснення. Гол. радний Андрій Джула пропонує не обмежувати звітів, але уникати повторювань. Гол. касир Роман Слободян підмітив, що не всі звіти є наперед друковані, а без належних звітів є неможливою корисна дискусія.

Гол. предсідник передав ведення нарад заст. предс. інж. С. Куропасеві і сам приступив до зложення свого річного звіту.

ЗВІТИ ЧЛЕНІВ ГОЛОВНОГО ЕКЗЕКУТИВНОГО КОМІТЕТУ

Звіт головного предсідника Йосипа Лисогора

1962-ий рік так, як і всі попередні конвенційні роки, позначився схвилюванням та пожвавленою діяльністю в часі до Конвенції, а відпруженням у періоді після неї. Починаючи з другої половини 1961 аж по кінець травня 1962 року ми були свідками безперервного, наскрізь позитивного і чинного ентузіязму, що виявився передусім у місцевих кампаніях для вибору делеґатів, які мали репрезентувати відділи на Конвенції, далі у численних пропозиціях і рекомендаціях, які мали бути пред'явлені на розгляд Конвенції, та вкінці у виборах Головного Уряду.

Нашим традиційним бажанням, яке є дуже корисне для всіх братських організацій нашого зразку — є спрямування на те, щоб заохочувати кого слід до найширшої дискусії про союзові справи та до поголовної участи в підготовці Конвенції. Ревні змагання, які проявилися при кандидуванні на конвеційних делеґатів в численних відділах, як і поважні дискусії, які проходили щодо шляхів і засобів для дальшого росту нашої організації — це наявні докази здоров'я і снаги нашого Союзу.

Та проте, досвід минулого виказав, що всі оті прояви та дії, якими чудовими вони не були б, в загальному не сприяють організуванню нових членів та збільшенню нашого членства. Не даром постала в УНСоюзі леґенда, що на протязі конвенційного року ніяка приєднувальна кампанія не мо-

(Продовження на сторінці 4-ій) ⟶

Report of Supreme President Joseph Lesawyer

The year 1962, like all Convention years in the past, was full of excitement and action up to the day of the meeting and full of frustration in the post convention period. Commencing with the latter part of 1961 and continuing up to the end of May we witnessed a wholesome and lively enthusiasm in the local campaigns for the election of delegates that were to represent the branches at the Convention; in the numerous proposals and recommendations that were to be submitted to the Convention; and finally in the elections of the Supreme Assembly.

It is our established policy and it is most desirable for fraternal organizations such as ours to encourage widespread discussion of association affairs and to promote extensive participation in the preparation for the conventions. The keen competition that was evidenced in the contests for delegates in many of our branches and the serious discussions that were taking place on the ways and means to improve our organization were a definite signs of the health and vigor of our Soyuz.

However, past experience has proven that these activities, wonderful as they are, are not generally conducive to organizing new members and increasing our membership. As a matter of fact, it has become a legend in the UNA that a membership drive cannot be productive in a convention year. Knowing this, we were determined to break precedent and started early in

(Продовження на сторінці 4-ій) ⟶

Звіт головного предсідника Йосипа Лисогора

(Продовження зі сторінки 3-ої)

же бути продуктивна. Свідомі цього, ми рішили зірвати з минулим та вже напочатку року стали використовувати надходячу Конвенцію та надію на зв'язані з нею почесті як найперші стимули до присднувальної акції.

Впродовж перших п'ятьох місяців ми здобули справді несподівані успіхи. Встановлена передконвенційна квота 2,000 нових членів була перевиконана на 25 відсотків. Діяльність була розгорнена у широкому маштабі. Відділи, які перебували у бездіяльній дрімоті, раптом прокинулися та стали діяльними. Багато секретарів та інших відділових урядовців, які раніше не давали про себе чути, почали згодом присилати членські аплікації. Також особи, які кандидували на делеґатів, взялися до праці і деякі з них обрані на делеґатів, що мали дальші амбіції, виявили себе нашими найкращими присднувачами. Наші сподівання на вийнятково успішний рік виглядали так рожево, що ми встановили нову мету: 6,000 членів у згаданому році. Здавалося, що ми розворушили загальну і щиру зацікавленість Союзом, та серед численних членів різного віку бажання причинитися до того, щоб наша організація стала могутньою силою в житті української спільноти. Вигляди на постійний ріст були незвичайно обіцюючі. Одначе динамічна діяльність, що виявилася до часу Конвенції, завикла негайно в червні. Від тоді аж до кінця року ми тратили кожного місяця внаслідок суспензи, доспіння, передчасних згрошевлень та смерти більше (активних, тобто таких, які ще плятять вкладки) членів, ніж ми їх придбали. Ця нещасна тенденція триває безперервно по нинішний день. Очевидно, ми не вспіли викликати глибокого та щирого зацікавлення до нашої організації та до цілей, що ми їх, як нам здавалося, мали.

Та все таки наші кінцеві підсумки і статистики щодо членства за ввесь рік є — дякуючи блискучим осягам передконвенційної кампанії — дуже корисні. Загальне число приєднаних членів становило приблизно 4.100, тобто на біля 700 або 15% менше як в 1961 р., одначе більше, ніж у конвенційних роках 1958 (3727 нових членів) і 1954 (3426 нових членів). Чистий прибуток у числі активних членів за ввесь рік становив 222, а загальний прибуток 983, і вслід за цим число активних членів перейшло 75.000, а число всіх членів взагалі 82.000. Ця остання цифра охоплює також приблизно 6.000 членів, що були переведені на виплачене забезпечення та на безплатне продовження забезпечення в департаменті старших членів і коло 1.100 таких же членів в департаменті молоді.

Сума, на яку є забезпечені всі члени, зросла до висоти дещо понад $1,500,000 так, що загальна сума всіх забезпечень перевищила $63,000,000. Крім того більше як 18,000 членів має подвійне забезпечення в загальній сумі приблизно $16,000,000. Таким чином нормальна сума забезпечень і сума подвійних забезпечень побільшує нашу суму покриття та подвійного забезпечення до висоти понад $79,000.000. Ми маємо понадто договоря про звільнення дітей від плачення вкладок в разі передчасної смерти аплікантів (пейор бенефит) на номінальну суму приблизно $3.000,000, як також 500 членів перезабезпечених зі сумою покриття понад пів мільйона долярів. Ця перезабезпечена група складається з членів, які є забезпечені сумами, що перевищують наші максимальні ставки, та тих, що їх стан здоров'я є гірший від нормального.

Наші найкращі успіхи в організуванні нових членів були осягнені в областях, в яких знаходяться великі скупчення українців, як, наприклад, Шикаґо, Ню Йорк, Филядельфія, Торонто, Дітройт, Клівленд та північна частина Ню Джерзі. Нюйоркський стейт займав щодо числа приєднаних членів перше місце між стейтами, а за ним слідують Пенсилвенія, Іллиной і Канада. Проте стейт Ню Джерзі виказав найбільший зріст числа членів, а після нього чергувалися Іллиной, Огайо та Ню Йорк. Слід відмітити, що стейт Ню Йорк нараховував при кінці 1962 р. 17,002 члени та замикає прогалину між стейтом Пенсилвенія, нашим стейтом число 1, який має 17,331 члена.

Сім стейтів, а саме Кензас, Массечусетс, Мізурі, Ореґон, Роуд Айленд, Вест Вірджінія та Вискансин виказують убуток в загальному числі членства. Також Канада понесла втрату в цьому році. Зменшення числа членів заіснувало переважно в тих стейтах, в яких маємо тільки небагато членів. Та проте убутки в стейтах Массечусетс, Роуд Айленд та Канаді, хоч незначні, є все таки поважні, бо вони трапилися в таких областях, в яких ми нормально повинні мати прибутки в членах. Положення у Канаді спричинює особливі турботи, бо воно не розвивається так, як це ми плянували та надіялися. Ми є вповні свідомі цього, що в Канаді існують спеціяльні проблеми, але ми віримо твердо, що зосереджена і наполеглива акція принесе позитивні висліди.

Ми леліяли надію, що зможемо скріпити присднувальну акцію шляхом введення нових родів забезпечення, схвалених 25-ою Конвенцією, а зокрема хворобового і акцидентового забезпечення, забезпечення від припадкової смерти або втрати частини тіла та часового забезпечення на 10 років. Цих плянів ми не вспіли досі здійснити тільки тому, що вони ще не затверджені тими головними стейтами, в яких ми діємо. Надіємося, що акцидентове забезпечення та забезпечення від припадкової смерти будуть затверджені стейтом Іллиной, як останнім, ще в біжучому місяці. Якщо тільки це затвердження наспіє, ми не гаючись приступимо до підготовки видачі згаданих грамот. Пляни щодо виготовлення та розреклямування цих грамот були вже передискутовані, а дату їх випуску встановлено на пробу на день 1 вересня цього року. Широко закроєна реклама буде започаткована у вересні при допомозі нашої преси та безпосередніх повідомлень. Секретарі та організатори одержать відносні матеріяли й інформації перед пущенням в рух реклями, щоби вони мали змогу познайомитися з цим пляном та були готові вписувати членів з днем, який буде проголошений.

Значні труднощі та непередбачені проблеми виникли відносно часового забезпечення на 10 років. Наш домашній стейт Ню Джерзі відмовився затвердити цю грамоту, якщо не буде дане забезпечення на покриття грошової резерви. Це застереження спирається на твердженні, що згадана грамота має бути видавана як додаток та складова частина наших теперішніх грамот, на яких грошова резерва нагромаджується після двох років членства, і тому вимагається, щоби згадана додаткова грамота мала також таку резерву. А це означало би вищі вкладки або ставки, які підривали би первісну ціль цього забезпечення, що було подумане, як дешеве часове забезпечення. Наші актуарії порадили нам припинити дальшу акцію щодо згаданого часового забезпечення, бо воно вимагає складних актуарних обчислень для встановлення таблиць грошових резерв. З уваги на те, що ми повинні нові таблиці C.S.O. (таблиці смертности) з 1958 р. достосувати до всіх наших грамот не пізніше 1-го січня 1966 року було би зайвою витратою часу і грощей розробити таблиці грошових резерв, які відтак в короткому часі мусіли би бути змінені. Тому, що ми маємо змінити таблиці вартостей в наших грамотах, ми є саме в сталії перевірки так висловів, як і змісту, щоб перевести виправлення там, де це вважатимемо за побажане. Ми обмірковуємо також зміну розміру та укладу тексту наших грамот, щоб їх уподібнити до тих, що їх вживають інші братські забезпеченеві союзи.

Одна дуже важлива ланка в нашому організаційному апараті вимагає звернення уваги. Наші Окружні Комітети, з деякими винятками, не виправдали покладених на них надій. Ці комітети були основані для цього, щоб наладнати тісну співпрацю між відділами даної области. Це було вчинене з наміром встановити глубші і ближчі особисті та індивідуальні взаємини, які викликали би ентузіязм до союзових справ. Ми думали, що зближення відділів до себе дасть їм більше почуття сили і важливости та зломить упередження потенціяльних членів щодо членства в нашій організації. Одначе це не здійснилося у більшості округ. Тому нам необхідно прослідити цю ділянку нашої діяльности та довести до того, щоб вона проходила згідно з первісним пляном.

ФІНАНСИ

Фінансові звідомлення за 1962 рік виказують, що фінансовий стан покращав і становить, за книгами, в активах приблизно $27,000,000. Це є приблизно на 5% більше за попередній рік. Членські вкладки перевищили суму $2,300,000, тобто коло $100,000 більше, ніж в 1961 р. Прибуток з інвестицій, тобто бондів, морґеджів та членських позичок був вищий. Найбільший зріст прибутків позначався у відсотках від морґеджів внаслідок того, що ми інвестували більший відсоток наших нових фондів у позички, забезпечені першими морґеджами. Крім того ми одержали суму понад $20,000 титулом оплат за оформлення морґеджових позичок. Це й є нове джерело прибутків для нашого Адміністраційного Фонду.

Наш чистий зиск з обороту після виплати дивіденд був приблизно на 10% вищий, як в минулому році. Фонди без спеціяльного призначення та спеціяльні резерви зросли на понад 5½% і становлять зараз понад $6,600,000. Ми потерпіли незначний убуток на 0.2% у відсотковій оцінці вартости наших грамот. Це був частинно наслідок виплат вищих дивіденд. Прибуток з наших інвестицій виказує також зменшення на 3.84 % до 3.55%. Ця обнижка була зумовлена двома факторами: поперше податки від недвижимостей за будинок нашої Головної Канцелярії, які у минулих роках були трактовані як забезпеченеві видатки, тепер були зачислені до інвестиційних витрат; подруге, великі видатки на інвестиції в „Союзівці" були вписані як видатки за 1962 р. без вчислення їх у вартість цієї оселі. В 1961 р. „Союзівка" виказала зиск, одначе в 1962 р. внаслідок високого знецінення та незарахування інвестицій до активного стану заіснувала книжкова втрата.

Наша інвестиційна політика далі проявлялася в уділюванні перших морґеджів на доми, що їх купували наші члени. Відсоткова стопа від таких позичок становила в основному 5½%. Крім того ми уділювали морґеджові позички на мешкальні доми в місті Ню Йорку, за які ми одержали оплату. Відсоткова стопа від таких позичок виносила 6%. Ми признали невелику морґеджову позичку одній церкві в Канаді. Крім того ми оглядали шкільні реальності та розглядали позички в хосен парохіяльних шкіл.

Продовж більшої частини 1962 року виявилося, що фінансові установи мали значні засоби грошей на морґеджі, і вслід за цим конкуренція в ділянці морґеджових позичок була велика. У кількох областях були обнижені відсоткові стопи від таких позичок, а це було предвісником загальної обнижки відсотків у всій країні. Під кінець 1962 р. сума морґеджових позичок зросла у нашому портфелю на приблизно $800.000 до загальної суми $5,900,000. Наш запас бондів збільшився до $19.400,000 тобто на понад $400.000 більше, ніж у попередньому році. Зиск у відсотках від куплених бондів коливався між 4⅜ до 4¾% в ЗДА і сягав до 5¾% в Канаді. Ми виміняли державні бонди ЗДА на нові бонди з вищими відсотковими сплатами. Згідно з нашими плянами ми продали поважну кількість муніціпальних бондів, які є виключені від податкування, але нам не приносять користі, бо їх процентовий зиск є менший як в інших. Наш книжковий зиск з усіх проданих бондів становив суму понад $10,000.

Дивіденди, що ми їх виплатили членам в 1962 році, становили ту саму суму, що у 1961 році. Допомоги з допомогового фонду в 1962 році були дещо вищі, ніж у попередньому році.

Кошти, пов'язані з виконуванням нашої діяльности збільшилися передусім внаслідок підвишки платень, а далі прийняття нових службовиків та подорожчання матеріялів і праці. Підвишка платень службовикам простягалася від 3% до 6% та була уділена в початком року.

Досягнення за даний рік наглядно підтверджують, що наша інвестиційна процедура діяла задовільно. Впродовж всього того року ми були в постійному контакті з нашими банками та їхніми інвестиційними експертами, далі з вимогами бондових інвестицій, з представниками дорадчої служби, з морґеджовими посередниками, як також з посередниками продажу реальностей, слідкуючи при цьому за тенденціями на фінансовому ринку та керуючися переважаючими умовинами. Така процедура була необхідна з уваги на це, що в нашому портфелі призбиралася сума понад $27.000,000, а пливка готівка доходить до $300.000 місячно. Ці гроші треба обов'язково ульоковувати у відповідних інвестиціях.

Найбільш клопітливою фінансовою проблемою, яку приходилося подолати в минулому році, була проволока у плаченні членських вкладок відділами. В одному з відділів сталося порушення права, і вслід за цим виявилося необхідним перебрати ведення відділу від реґулярних урядовців. Деяка сума грошей належиться нам і досі не є заплачена, й тому ми започаткували відповідні кроки для одержання відшкодування.

СОЮЗІВКА

Союзівка розвивається постійно та з кожним роком стає більше популярна, як цілорічна відпочинкова оселя, а разом з цим зростає і прибуток з неї. Загальний прибуток становив $231.000, і це була найвища сума, досягнена по нинішний день. Останній літній сезон не був особливо сприятливий, бо погода була холодна і дощова. Та проте, приходи були майже однакові тому, що ми розбудували такі влаштування, як закусковий буфет, коктейльовий буфет та павільйон до танцювання, і вслід за цим були спроможні обслужити більше людей в часі найлюдніших періодів.

Оборотовий прибуток за даний рік був — згідно із звідомленням касира — нижчий, як у попередньому році, а це головним чином тому, що певні позиції, як кошти реклямової брошури та ціна купна порцелянового сервісу для нової їдальні були виказані як видатки за 1962-ий рік. Крім того ми мали $3.000 з готелевих рахунків від Мюрел Констракшен Компані, які не були вставлені в прихід, але кредитовані за виконану працю.

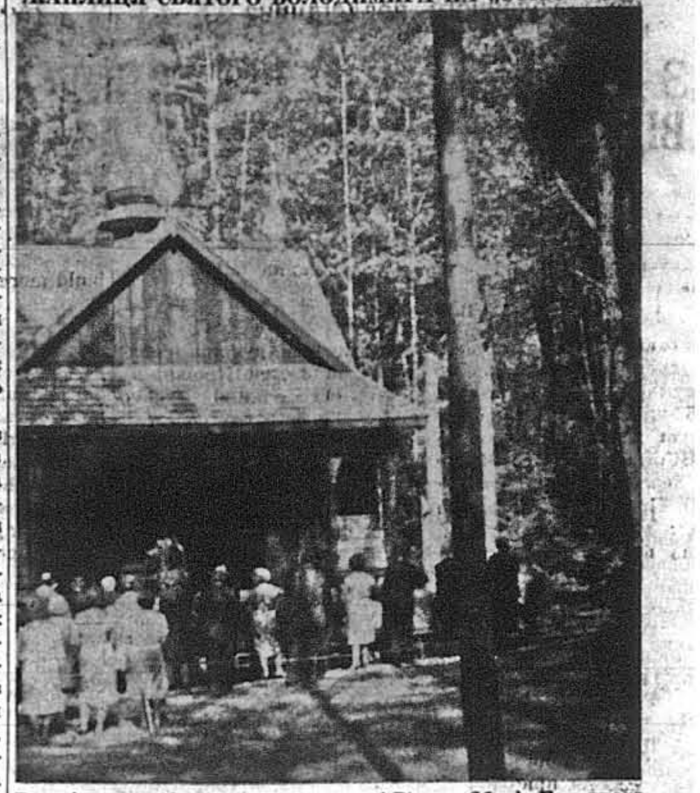
Павільйон, будова якого розпочалася 1961-го року, був викінчений в часі перед літнім сезоном 1962-го року. Поширену площу для танців на крівлі та авдиторію внизу наші гості і відвідувачі привітали з ентузіязмом та з великими похвалами. Цей будинок є викінчений за вийнятком споруди для опалювання та прикрас. Поліпшення зроблено також у крамниці з подарунками та коктейлевому буфеті; поширено і устатковано наново закусковий буфет, а увесь будинок Веселки зміцнено наново сталевими платвами та бетоновими стінами з блоків у підвалі. Влаштовано нові комплетні водопроводи з гідрантами, достосовані до охорони перед вогнем. Поширено також входову дорогу та викопано новий колодязь. Це водне влаштування зумовить обнижку наших премій за вогневе забезпечення.

До переліку діяльности на протязі звітного року слід включити також дитячу оселю та курси українознавства. Ми мали понад 40 дітей в дитячій оселі, в якій хлопці перебували на протязі першого тритижневого турнуса, а дівчата впродовж другого. До участи в курсах українознавства записалося 50 учасників, а закінчило їх 40.

Наші знамениті спортові можливості, що охоплюють плавання, теніс, відбиваний і копаний м'ячі, ходження на прогулянки, їждження на лещатах та санкування, були постійною атракцією для напливу гостей на протязі цілого року. Плиknown вацькі змагання та відбиванкові турніри, що проходили на протязі літа, належали до популярних розваг. Головними подіями сезону були тенісовий турнір та пливацькі змагання, що відбулися прикінці тижня Дня Праці. Приблизно 200 змагунів брали участь, а число глядачів доходило до кількох сотень.

(Продовження на сторінці 5-ій)

КАПЛИЦЯ СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА НА „СОЮЗІВЦІ"

В неділю дня 19 травня, напередодні Річних Зборів Головного Уряду Українського Народного Союзу, відбулося на Оселі УНС „Союзівці" благословення української католицької каплиці св. Володимира. Акту консекрації довершив Єпископ Стемфорду, Преосв. Кир Йосиф Шмондюк. В урочистостях взяли участь усі члени Головного Уряду, зібрані на Союзівці на чолі з гол. предсідником Йосипом Лисогором.

Report of Supreme President Joseph Lesawyer

(Продовження зі сторінки 3-ої)

the year to use the coming Convention and the promise of Convention honors as the primary incentive to spur organizing action.

During the first five months of the year we were surprisingly successful. The pre-convention quota of 2000 new members was exceeded by 25 percent. Activity was developed on a broad front. Branches that had been dormant suddenly came to life. Many secretaries and other branch officers that we had not heard from in some time started to send in applications. Individuals who were candidates for delegates also began to work and subsequently some of those who were elected delegates and who had further ambitions, turned out to be our best producers. Our hopes for a banner year looked so bright that we set a new goal of 6000 new members for the year. It appeared that we had stirred up considerable genuine interest in Soyuz as well as a desire among many members in all age groups to help make our organization a more potent force in Ukrainian community life. The outlook for continued growth was most promising. But the dynamic drive that prevailed prior to the Convention lost all momentun in June. From then on until the end of the year we lost more active members each month thru suspension, maturity, cash surrender, and death than we organized. This unhappy trend continues to this day. Obviously we had not aroused the interest we thought we had.

However our final membership figures and statistics for the entire year,due to the excellant pre-convention campaign are very favorable. The total number organized was approximately 4100, which was about 700 less than in 1961, or a drop of 15%, but higher than in the convention years of 1958 (3727 new members) and of 1954 (3426 new members). The net gain in active members for the year was 222 and the gross gain was 983, bringing the total active members up to over 75000 and the grand total to over 82000. The latter figure includes approximately 6,000 paid up and extended insurance members in the adult department and about 1100 such members in the juvenile department.

The insurance in force was increased by a little over $1,500,000 bringing the total insurance in force in excess of $63,000,000. In addition more than 18,000 members are covered with double indemnity protection amounting to nearly $16,000,000. Thus the regular insurance in force plus the double indemnity bring up our coverage and protection to over $79,000,000. We also have payor benefit contracts amounting to nearly $3,000,000 in face value and 500 re-insured members with over one-half million dollars in coverage. This re-insured group includes members that are covered in excess of our maximums and also those who are in sub-standard health.

Our best organizing results were achieved in areas where there are large concentrations of Ukrainians such as Chicago, New York, Philadelphia, Toronto, Detroit, Cleveland, and Northern New Jersey. New York State was the leader in total new members organized among the states, followed by Pennsylvania, Illinois, and Canada. New Jersey however, had the largest net increase followed by Illinois, Ohio, and New York. It is worth noting that New York State at the end of 1962 had 17,002, members and is closing the gap with Pennsylvania, our Number One state, which has a total of 17,331 members.

Seven states, Kansas, Massachusetts, Missouri, Oregon, Rhode Island, West Virginia, and Wisconsin declined in total membership. Canada also sufferred a loss for the year. The decreases were mainly in states where we have only a few members. However losses in Massachusetts, Rhode Island, and Canada, even though small, are nevertheless serious because these are areas where we should normally be making gains. The situation in Canada is of particular concern because it is not developing as we had planned and hoped. We are fully cognizant of the special problems that exist in Canada but we also firmly believe that concentrated and aggressive action will produce positive results.

We had hoped to stimulate organizing activity by introducing the new insurance plans approved by the 25th Convention; namely the Accidental Death and Dismemberment certificate and the ten year term rider. These certificates were not issued because they have not, as yet, been approved by the key states where we do business. We expect the AD&D certificate to be approved by Illinois, the last important state, sometime this month. As soon as this approval is received we will take steps to prepare the marketing of this certificate. Plans for promoting and advertising have been discussed and the release date for the certificate is tentatively set for September 1st of this year. An extensive advertising program will be launched in September in our press and by direct mail. Secretaries and organizers will be sent all the material and information before the advertising campaign is started so that they can familiarize themselves with the plan and be ready to sign up members the day it is announced.

We have had considerable difficulty and unexpected problems with the 10 year term rider. Our home state of New Jersey had declined to approve this rider unless provision is made for a reserve value. Their contention is that the rider will be attached to and part of our present certificates which have reserve values after two years in force and they want the proposed rider to have such reserve value also. This would mean higher dues or rates and would tend to defeat the primary purpose of the rider, which is to provide low cost term insurance. Our actuaries have advised us to hold up further action on the rider because it will require extensive actuarial computation to set up a table of reserve values. Since we will be required to adopt the new 1958 C.S.O. table for all our certificates by January 1, 1966 it would be a waste of time and money to work up a reserve value table which will have to be changed shortly. In view of the fact that we will have to change the value table on our certificates, we are in the process of reviewing the wording and the clauses with the thought that revisions may be made where it is deemed desirable. We are also considering changing the size and the arrangement of the forms to bring them in line with those used by other fraternal insurance associations.

One very important link in our organizing apparatus needs to be commented on. Our District Committees, with some exceptions, have not come to expectations. These committees were set up so as to establish close teamwork among branches in a given area. The intent was to bring about a more personal, closer, and individualistic relationship which would inspire enthusiasm for Soyuz activities. We thought that bringing branches together would give them a greater feeling of strength and importance and also break down the resistance of prospective members to joining our association. This has not happened in the majority of the districts. We must explore this phase of our field work and every effort must be made to make it function as originally planned.

FINANCES

The 1962 financial reports indicate that the improvement continues, with ledger assets nearly $27,000,000. This is approximately 5% greater than the previous year. Dues from members exceeded $2,300,000 or about $100,000 more than in 1961 Investment income from bonds, mortgages, and member loans was highter. The largest increase in income was in mortgage interest which is a reflection of the fact that we are investing a larger percentage of our new funds in first mortgage loans. We also received a sum in excess of $20,000 as service fees for placing mortgage loans. This is a new source of income to our Adm. Fund.

Our net gain from operations after dividends was approximately 10% higher than the previous year. Unassigned funds and special reserves increased by over 5½% and now amount to over $6,600,000. We incurred a slight decrease of .2% in the valuation ratio of our certificates. This was partly the result of the higher dividends paid. The yield on our investments also showed a drop from 3.84% to 3.55%. The decrease was caused by two factors: firstly, real estate taxes on our home office which prior to this year were treated as insurance expense, now are charged to investment expense; and secondly, the large write-off of improvements at Soyuzivka as an expense for the year 1962. In 1961 Soyuzivka showed a profit but in 1962, due to the high depreciation write-off, a book loss was incurred.

Our investment policy continued to stress first mortgage loans on homes purchased by members. Interest rate on such loans was maintained at 5½%. We also placed mortgages on apartment houses in New York City on some of which we received substantial service fees. Interest charges on such loans were 6%. A small first mortage loan was made on a church in Canada. We also inspected school properties and discussed parochial school loans.

During most of 1962, financial institutions appeared to have a plentiful supply of mortgage money and competition for mortgage loans was keen. Interest rates were reduced in some areas which may be a forerunner of a general countrywide reduction in rates. At the end of 1962 we had increased the amount of mortgage loans in our portfolio by approximately $800,000 to a total of $5,900,000. Our bond holdings increased to $19,400,000 or over $460,000 more than in the previous year. Interest yields on bonds purchased ranged from 4⅜% to 4¾% in the United States and up to 5¾% in Canada. We made an exchange of U.S. Government bonds resulting in a higher interest return on the new bonds. In keeping with our policy to dispose of tax exempt bonds on favorable terms, we sold a substantial amount of municipals. Our book profit on all bonds sold was in excess of $10,000.

Dividends paid to members in 1962 were at the same rate as that paid in 1961. Indigent fund payments in 1962 were slightly higher than the year before.

The cost of operating our business moved upward primarily because of salary raises, additional help, and rising cost of material and services. Salary increases to employees ranged from 3 to 6% and were granted at the beginning of the year.

The results for the year appear to bear out that our investment procedure is working satisfactorily. All during the year we are in constant touch with our banks and their investment experts, with security investment houses, with representatives of advisory services, with mortgage brokers, and real estate brokers checking on the trends in the financial markets and keeping posted on prevailing conditions. This procedure is a must because our portfolio is now quite substantial with over $27,000,000 in total assets and with a cash flow that is approaching $300,000 monthly. This money must be kept properly invested.

The most troublesome financial problem that we had to contend with in the past year was the delayed payment of branch dues. One branch became delinquent and it was necessary to take over the operation of the branch from the regular branch officers. A substantial amount of money is due and unpaid and we have instituted action for recovery.

SOYUZIVKA

Soyuzivka is moving ahead steadily and is becoming more popular each year as an all-year round vacation resort and as a result the gross income is rising. Total income was $231,000 which was the highest amount achieved to date. Last summer was not a particularly good season because the weather was cool and rainy. However, receipts were about the same because our facilities such as the snack bar, cocktail bar, and dance floor were expanded and we were able to serve more people during the peak periods.

The operating profit for the year as shown in the treasurer's report was lower than last year chiefly because certain items such as the total cost of the advertising brochure and the new dining room china service were charged off as expenses for 1962.We also had approximately $3000 of hotel bills due from Mural Construction Company which were not included in the receipts but credited against work done.

The pavilion, which was started in 1961, was completed in time for the 1962 summer season. The enlarged roof dancing deck and the auditorium underneath were greeted with high praise and enthusiasm from our guests and visitors. The building is complete except for heating facilities and decorating. Improvements were also made in the gift shop and in cocktail bar. The snack bar was enlarged and re-equipped, and the entire Veselka building was reenforced with steel beams and concrete block partitions in the basement. New water mains adequate for fire protection were installed complete with hydrants; our entrance road was widened and a new well was dug. This water main installation will result in a decrease in our fire insurance premiums.

Scheduled activities during the year included a children's camp and Ukrainian Cultural Courses. We had over 40 children in camp with the boys attending the first three week period and the girls the second. The Cultural Courses had 50 students enrolled and 40 graduated.

Our excellant sports facilities including swimming, tennis, volleyball, soccer, hiking, skiing, and sleigh riding continued to attract a steady flow of guests throughout the year. Swimming meets and volleyball tournaments scheduled during the summer were popular events. The high point of the season was the tennis tournament and swimming meet held over the Labor Day week-end. Nearly two hundred athletes participated and the spectators numbered in the several hundreds.

(Продовження на сторінці 5-ій)

Звіт головного предсідника Йосипа Лисогора

(Продовження зі сторінки 4-ої)

Союзівка стає чимраз популярнішою для групових зборів, організаційних прогулянок, весіль та конвенцій. Вона є притягаюча особливо для молоді, тобто чинника, що саме є найважливіший для нашого Союзу. Нашою головною проблемою є старатися задовольнити всіх людей, які бажають побувати на Союзівці. Під час найлюднішого сезону ми відмовили багато проханням про резервацію кімнат і це спричинило ґаласливі вимагання до нас щодо будування більше приміщень.

„СВОБОДА"

Видавання наших публікацій та ведення друкарні являється одною із наших найважливіших чинностей. Порівняльні підсумки прибутків і витрат за минулих 4 роки від 1959-го до 1962-го дають ясний образ величини цього підприємства. Прибуток з останнього року разом із вплатами, одержаними від УНСоюзу в сумі $17,800, становив понад $267.000. Вплати від передплатників та газетних кіосків виносили пересічно $30.000. Прибутки з оголошень зросли в минулому році на $7.000, а вплати за друкарські праці піднеслися на $19.000. Частина цього останнього зросту походила з друкарських праць для 25-ої Конвенції. Прибуток з розпродажу календаря зменшився на приблизно $6.000 в порівнянні з 1961 роком, бо в останньому році ми мали дуже популярні видання про Шевченка.

По стороні витрат ми мали побільшення платні редакторів та службовиків. Кошти матеріялів були в основному вищі тому, що виконано більше праць .

В 1962-му році було 14.819 членів УНСоюзу, що одержували „Свободу", 1.906 передплатників не-членів, 793 жінок-передплатниць та приблизно 495 чисел денно розпродували кіоски. Увесь денний наклад становив 18.304. Тижневик „Юкрейнісн Віклі" мав 281 передплатників, а „Веселка" — 3.115.

Члени УНСоюзу платили за газету, як слідує:

11,785 по 65 центів місячно;
1.012 по 50 центів місячно
2.013 по 30 центів місячно

Річна передплата за "Юкрейнісн Віклі" становить $2.50 для членів УНС та $3.50 для не-членів. Передплата за „Веселку" становить $4.00 річно із значною знижкою для шкіл.

Персонал, що обслуговує „Свободу" та друкарню, охоплює 29 службовиків, в тому 4 жінки. Крім того в „Свободі" є пенсіонований службовик, який одержує зараз пенсію в сумі $56 місячно, згідно з обов'язуючими тепер пенсійними постановами.

Одною з наших затяжних проблем є придбання кваліфікованого та досвідченого персоналу для друкарні. Українських друкарів немає багато. Передбачуємо, що труднощі з цього приводу будуть чимраз то більші.

Report of Supreme President Joseph Lesawyer

(Продовження зі сторінки 4-ої)

Soyuzivka is becoming increasingly popular for group gatherings, organizational outings, weddings and conventions. It is particularly attractive to youth, a factor that is of utmost importance to our Association. Our main problem will be that of trying to satisfy all the people who want to stay at Soyuzivka. During the peak seasons, we turn away many requests for reservations and this has already started a clamor for us to build more accommodations.

"SVOBODA"

The operation of our publications and the printing shop is one of our most important functions. The comparative statement of income and expenses for the past four years form 1959 to 1962 gives a clear picture of the magnitude of this undertaking. Last year's income, including payments received from UNA in the amount of $117,800 totalled over $267,000. Receipts from subscribers and newsstand averaged around $30,000. Advertising income last year was increased by $7,000 and printing receipts were up by $19,000. Part of this latter increase was due to printing work for the 25th Convention. Income from sales of the annual almanac declined by about $6,000 from 1961 because in the latter year we had very popular Shevchenko issue.

On the expense side we had increases in the editors salaries and employees wages. Material costs were substantially higher because more jobs were produced.

In 1962 we had 14,810 UNA member subscribers to Svoboda; 1906 non-member subscribers; 793 female subscribers; and approximately 495 sold daily on the newsstands. The total daily issues were 18,304. The Ukrainian Weekly had 281 subscribers and Veselka had 3115 subscribers.

The UNA members paid as follows for Svoboda:

11,785 .... at 65 cents per month
1,012 .... at 50 cents per month
2,013 .... at 30 cents per month

The subscription rate for the Ukrainian Weekly, is $2.50 for UNA members and $3.50 for non-members per year. The Veselka rate is $4.00 with reduced bulk rates to schools.

The staff operating Svoboda and the printing shop comprises 29 employees, four of whom are females. Svoboda also has a retired employee who is now receiving a pension of $56 per month, as provided in the pension plan that is now in effect.

One of our continuing problems is obtaining qualified and experienced personnel for the printing shop. Ukrainian printing craftsmen are not plentiful. We anticipate increased difficulties with this situation as time goes on.

ЗВІТ ДРУКАРНІ „СВОБОДИ" — SVOBODA AND PRINTING PLANT

ПРИХІД — INCOME

	1959	1960	1961	1962
Передплата від членів УНС — Subscription — UNA Members	$ 99,200.00	$105,950.00	$119.800.00	$117.800.00
Передплата від читачів — Subscribers	25,532.21	28,027.59	26,412.12	26,494.39
Кольпортаж — Sale on stands	4,476.92	3,833.29	4,002.42	4,416.69
Оголошення — Advertising	46,070.38	49,365.11	46,709.18	53,374.75
Друкарські роботи — Printing	25,686.72	29,473.25	20,169.91	39.199.06
Продаж книжок, ст. календ. — Books, calendars	7,485.10	9,680.33	6.184.86	5,111.24
Пресовий фонд — Press Fund	8,710.96	5,872.56	6,549.04	6,912.66
Зворот за електр. і газ УНС — Refund electrical consumption	408.00	558.00	789.00	810.00
Зміни адрес — Change of address	164.89	135.33	137.50	114.27
Зворот за телефон — Refund Telephone	200.30	171,53	65.65	187.05
Зворот за пошту — Refund postage	221.00	10.00		122.72
Продаж плит — Records		117.08	92.69	10.80
Продаж Альманаху — Almanacs	6,621.35	3.502.97	11,229.26	5,433.21
Передплата „Веселки" — Veselka Subscription	5,703.35	5,026.50	6,531.67	6,397.79
Кольпортаж „Веселки" — Veselka Sale	669.28	836.45	956.29	
Різні — Miscellaneous	1,947.95	1,327.99	1,235.59	1,550.80
РАЗОМ — TOTAL	$233,198.41	$243,887.98	$250,865.18	$267,935.43
Продажний опуст — Sales Discount	— 1,456.83	— 2,200.03	— 1,800.70	— 1,549.31
Net Income	$231,741.58	$241,687.95	$249,064.48	$266,386.12

РОЗХІД — DISBURSEMENTS

	1959	1960	1961	1962
Платня редакторів — Payroll Editorial	$ 25,373.38	$ 26,540.00	$ 27,890.00	$ 33,119.72
Платня робітників — Payroll printing & office	97,165.13	99,042.76	103,904.53	105,777.96
Платня кореспондентів — Payroll correspondents	16,177.31	17,615.00	17,545.00	16,796.74
Поштові видатки — Potsage	11,646.63	12,034.57	11,402.55	12.929.16
Папір і інші матеріяли — Material	45,004.36	49,244.36	47,761.65	56.760.89
Чинш — Rent	7,500.00	7.500.00	11,625.00	12,000.00
Електрика і газ — Gas and electric	2,357.79	2,558.44	3,008.16	3,261.12
Телефон — Telephone	1,888.40	1,514.92	1,657.89	1,561.81
Канц. видатки і приряди — Office Supplies & Expense	1,397.18	1,317.09	1,481.05	1,181.75
Друк. приладдя і част. маш. — Printing Dept. exp., parts & repair	3.200.99	4,812.28	3,091.54	2,614.08
Книжки, стінні календ., картки — Books, calendars, cards	5,475.23	3,525.03	1,668.34	1,329.78
Переклади, газети, пожертви — Translation, manuscript, donations	970.00	551.70	1,157.00	406.00
Поштова скринка — Post Office Box	24.00	24.00	24.00	24.00
Асекурація від вогню і випадку — Insurance	2,442.37	2,381.72	2,284.87	3,144.42
Федеральне і стейтове забезпечення — Taxes	4,585.97	5,013.82	5,337.19	5,443.79
Комісове від оголошень — Commission	335.74	257.19	84.63	137.49
Пенадя — Pension				504.00
Різні — Miscellaneous	10,759.09	8,353.19	8,864.45	9,788.33
РАЗОМ — TOTAL	$236,303.57	$242.286.07	$248,787.85	$266,781.04
Купний опуст — Discount on purchases	— 81.21	— 99.48	— 146.37	— 98.77
Net Disbursments	$236.222.36	$242,186.59	$248,641.48	$266,682.27

КУЛЬТУРНА КОМІСІЯ

Діяльність Культурної Комісії зводилася в останньому році майже всеціло до проблем, що стосувалися видання першого тому стислої англомовної Енциклопедії Українознавства.Пп. Драган, Снилик та другі з редакційного персоналу та з Головного Екзекутивного Комітету були безперервно зайняті конференціями, досліджуванням та листуванням для того, щоб викінчити цей твір. Непередбачена затримка трапилася внаслідок того, що новий матеріял, який був доданий, вимагає багато переписування та виправлювання. Згадана книжка, як відомо, знаходиться зараз у кінцевій стадії сторінкування і буде викінчена та передана читачам впродовж листопада ц.р. Передплати разом з тими, що були одержані Університетом у Торонто, охоплюють приблизно 800 книжок. Ми передбачуємо, що видання першого тому в 5.000 примірниках буде коштувати близько $100.000. Прикінці минулого року ми вже видали на це понад — $50.000.

Інше важливе досягнення — це видання „Антології Української Прози" англійською мовою. Ця книжка є вже закінчена та зараз йде до друку. Її фінансував „Фонд д-ра Луки Мишуги".

З уваги на значні витрати грошей на Енциклопедію ми скоротили всі інші проєкти включно з перевиданням „Історії України" Грушевського та виданням „Історії Української Культури" проф. Івана Мірчука. Ред. Драган, як член Культурної Комісії, співпрацював з Управою „Союзівки" при укладанні програм для концертів, які відбуваються там щосуботи впродовж літа. Він виготовляє також реклямові оголошення про „Союзівку" та її діяльність на протязі року.

CULTURAL COMMITTEE

The activities of the cultural committee were limited last year almost entirely to the problems concerned with the first volume of **Ukraine: A Concise Encyclopaedia. Mr. Dragan, Mr.** Snylyk, and others of the editorial staff and the Executive Committee were constantly engaged in conferences, research, and correspondence in order to expedite this work. Unexpected delays were encountered because of new material that was introduced necessitating considerable rewriting and correction. The book, as you know, is in its final stages of paging and will be completed and in the hands of readers in November this year. Advance sales including those received by the University of Toronto are approximately 800 books. We anticipate that the first volume of 5000 copies will cost in the vicinity of $100,000. At the end of last year we had already expended over $50,000.

Another important accomplishment is the "Anthology of Ukrainian Short Stories" in English. This book is completed and is now going to press. It is being financed by the Dr. Luke Myshuha Trust Fund.

Because of the heavy outlays of money for the encyclopaedia, we curtailed all other projects including a new edition of Hrushevsky's History of Ukraine and Prof. Ivan Mirchuk's History of Ukrainian Culture.

Mr. Dragan as a member of the cultural committee collaborated with the Soyuzivka managment in arranging the concert programs each week during the summer. He also publicized Soyuzivka and its activities throughout the year.

РЕПРЕЗЕНТАЦІЯ

Згідно із звичаєм, я репрезентував наш Союз при численних нагодах, ювілейних святкуваннях, конференціях та конвенціях. Ці чинності є дуже важливі з братського аспекту та з точки зору доброзичливости. Я був приявний на зборах Окружних Комітетів в наступних містах: Шикаґо, Рочестер, Вунсакет, Ню Йорк, Вінніпеґ, Торонто, Філядельфія, Питтсбурґ, Мт. Кармел, Ню Гейвен та Джерзі Ситі. Інші важливі події, в яких я брав участь були: День УНСоюзу в Шикаґо, Круглевий Турнір Пенн-Огайо в Eмбридж, Посвячення нової Українсько - Католицької Школи св. Петра і Павла в Джерзі Ситі, 50-річчя „Пласту" в Іст Четтем, 11-річчя СУМА в Еленвил, Конвенційний Бенкет МУН в Лігайтон, Конвенція Українських-Американських Ветеранів в Союзівці, Сьомий Світовий З'їзд Українсько-Американської Молоді в Еленвил, покладення наріжного каменя під Колеґію св. Василія в Стемфорді та річні збори Українських Фінансових Установ у Глен Спей.

Ювілейні святкування УНСоюзу, на які я був також запрошений, були ось такі: 50-річчя 230 Відділу в Янґставні, Огайо та 270 Відділу в Джерзі Ситі, Н. Джерзі; 40-річчя 293-го Відділу в Брукліні та річні збори 153 Відділу у Філядельфії.

Ще інші події, в яких я брав участь були: Вседержавний Братський Конґрес в Ню Йорку, Пенсилвенійський Братський Конґрес у Питтсбурґу, де я був разом із головним радним Андрієм Джулою, Нюйоркський Братський Конґрес в Ню Йорку. В Нюджерзькому Братському Конґресі я не брав участи та все таки мене обрано першим заступником президента цього Конґресу, за старанням нашого головного касира, п. Слободяна, який виступав там нашим делеґатом.

ВИСНОВКИ

Коли ми переглянемо 68 рік нашого існування та глядимо вперед на наше 70-річчя, то можна сказати, що 1962-ий рік, хоч закінчився неминучою знижковою тенденцією, був все таки — на підставі документів — одним із кращих років в історії нашого Союзу. Ми поступили вперед у всіх департаментах. Число наших членів збільшилося, наше фінансове положення виказує далі постійний і солідний звишковий курс, „Свобода", „Юкрейнісн Віклі", „Трибуна УНСоюзу" та „Веселка" служили нашому членству вірно, праця друкарні, хоч час до часу надмірно збільшена та гальмована недостачею кваліфікованого персоналу, і то в найгорячіших періодах, все таки здійснювала свої завдання за винятком календаря, без надмірних коштів; „Союзівка" прямувала завзято вперед, осягаючи нові рекорди та збільшуючи по всіх усюдах свою популярність; вкінці наша культурно - освітня програма, хоч вона була обмежена майже вцілості до викінчення „Стислої Енциклопедії Українознавства", слід всетаки вважати за дуже успішну з уваги на це, що вона вспіла прискорити кінцеву підготову цього твору, що його торонтський університет назвав „одною з видатних довідкових книг 20-го сторіччя.

Крім того ми можемо в скромності гордитися ролею, що її відограють наш Союз, його відділи, його членство та його публікації у різнородних справах наших українських спільнот в ЗДА і Канаді. Є численні приклади на те, що наша преса та наші члени були й досі є рушійною силою у різнограннім діяльності суспільного, патріотичного, релігійного та освітнього характеру. Члени Головного Уряду займають ключеві позиції в національних, регіональних і льокальних організаціях та жертвують багато часу, снаги та енергії для добра та найкращого майбутнього усіх наших людей. Деколи це може видаватися жертвою без дяки, одначе безстороння аналіза поступу, що його вчинили наші установи та групи, показує, що все це справді оплатилося. Покликані та поінформовані обсерватори заявили, що українці в Америці та Канаді охоплюють найбільш динамічні і конструктивні етнічні групи у західній півкулі. А ми, в Українському Народному Союзі, цій найстаршій і найчисленнішій українській братській групі у світі, все таки вдячні за такі підлесливі вислови та словесну пошану до нашого народу, повинні залишитися в нашій історичній ролі та продовжувати працювати з ще більшою посвятою, запопадливістю та стійкістю, щоб здійснити наші мрії і цілі, а саме закріплення раз на завжди демократичного способу життя у світі миру із свободою, особистою гідністю та справедливістю для всього людства включно з нашими земляками в Україні.

REPRESENTATIONS

As is the custom, I represented our Association at numerous affairs, anniversaries, conferences, and conventions. These functions are very important from the fraternal aspect and from the point of goodwill. I attended District Committee meetings in these cities: Chicago, Rochester, Woonsocket, New York, Winnipeg, Toronto, Philadelphia, Pittsburgh, Mt. Carmel, New Haven, and Jersey City. Other important events that I attended were—UNA Day in Chicago; Penn Ohio Bowling Tournament in Ambridge; Dedication of the new SS. Peter & Paul Ukrainian Catholic school in Jersey City; 50th Anniversary of the Providence Association in Philadelphia; the 50th Anniversary of Plast in Chatham, N.Y.; the 11th Anniversary of SUMA in Ellenville; the MUN Convention banquet in Lehighton; the Ukrainian American Veterans convention in Soyuzivka; the 7th World Congress of Ukrainian American Youth in Ellenville; laying of cornerstone of S. Basil's College in Stamford; and the Ukrainian Financial Institutions annual meeting in Glen Spey.

UNA anniversaries that I was invited to were: the 50th anniversaries of Branch 230 in Youngstown, Ohio and Branch 270 in Jersey City, N.J.; the 40th anniversary of Branch 293 in Brooklyn, N.Y., and the annual meeting of Branch 153 in Philadelphia.

Other events that I attended were the National Fraternal Congress in New York City; the Pennsylvania Fraternal Congress in Pittsburgh with Andrew Jula, our advisor; the New York Fraternal Congress in New York City. I did not attend the New Jersey Fraternal Congress but I was elected first Vice President of that Congress through the efforts of our treasurer, Mr. R. Slobodian who attended as our delegate.

CONCLUSION

In conclusion as we review our 68th year and look forward to our 70th anniversary it can be said that the year 1962 though ending on a persistent downhill trend, was on the basis of the record , one of the better years in the history of our Association. We moved ahead in all departments. Our membership was increased; our financial position continued its steady and solid course upward; Svoboda, The Ukrainian Weekly, the UNA Tribune, and Veselka served our membership faithfully; the printing plant operations, though over-extended at times and handicapped because of shortage of qualified personnel at peak periods, maintained reasonable service, with the exception of the Almanac, without excessive costs; Soyuzivka kept surging forward establishing new records and increasing in all-around popularity; and finally our cultural and educational program, though limited almost entirely to the task of completing "Ukraine: A Concise Encyclopaedia," should be considered highly successful because it expedited the final preparation of this work—called by the University of Toronto—"one of the outstanding reference books of the 20th Century."

We also can be humbly proud of the part played by our Association, its branches, its members and our publications in the various undertakings of our Ukrainian communities in the United States and Canada. In numerous instances our press and our members were and are the driving forces in various community, patriotic, religious and educational activities. Members of the Supreme Assembly hold key positions in national, regional, and local organizations and contribute considerable time, skill, and energy to further the best interest of all of our people. At times it may appear to be a thankless sacrifice but an objective analysis of the progress made by our institutions and our groups, reveals that it has been worthwhile indeed. Competent and informed observers have said that the Ukrainians in America and Canada comprise one of the most dynamic and constructive ethnic groups in the western hemisphere. We, in the Ukrainian National Association, the oldest and the largest Ukrainian fraternal group in the world though grateful for such flattering expressions and verbal honors for our people, must be in keeping with our historic role, continue working with even greater dedication, diligence, and determination for the attainment of our goals and objectives—the perpetuation of the democratic way of life in a world at peace with freedom, individual dignity, and justice for all mankind, including our kinsmen in Ukraine.

Після складення свого звіту гол. предсідник перебрав провід нарадами і до звіту прийшли інші члени Екзекутивного Комітету.

Звіт заступника головного предсідника Степана Куропася

Звітовий час від останньої конвенції короткий. Всього сім місяців, з чого три місяці спеки, а два місяці морозу. За цей короткий час я шукав не лише членів, але будував прихильний для УНС ґрунт для організаційної праці. А будова такого прихильного для нас ґрунту важлива і важка. Важлива, бо треба в час переконати людей, що УНСоюз має всі потрібні роди забезпечень, що він не дорожчий від американських компаній. Коли цього не зробити в час, люди забезпечать себе деінде, і важко буде для УНСоюзу їх додатково дістати. А щоб зробити яку-небудь роботу на час, треба його мати і треба мати з ким таку роботу виконати.

Тому я шукав зв'язків по наших громадах Америки і Канади, в яких я з різних нагод бував, а як не бував, то вів широку переписку в тих справах.

Для осягнення цієї мети, я мусів бувати на різних імпрезах різних несоюзових організацій, не лише для того, щоб репрезентувати там УНСоюз, чи для того, щоб себе там показати, а для того, щоб знайти чи приготовити серед них ґрунт для праці чи навіть знайти організатора.

А час такий, що по конвенції УНСоюз йде черепашиним кроком до його обіцяної землі, до атрактивної цифри 100.000 союзовців. І так я брав участь у з'їзді ОУРДП в днях 2-3 червня, що відбувся в Шикаґо. Серед того середовища, як теж серед ОДУМ чи Добрусу, ми дістаємо мало членів. Вправді УНСоюз сприяє розбудові тих організацій і для молоді дає безплатно цілу сторінку у „Свободі", де молодь ОДУМ має нагоду проводити свої організаційні пляни й інформувати громадянство про своє життя та діяльність. Але членів з цього джерела УНСоюз дістане мало, не тому, що їх там нема, а тому, що ми не маємо там відповідних зв'язків, не збудували ще там для УНСоюзу прихильного чи потрібного ґрунту.

В неділю 20-го червня я репрезентував УНСоюз на інсталяції монсіньйора Паски як канцлера нового єпископату в Шикаґо. Велика, можна сказати, найбільша українська парохія в Шикаґо має в собі ще сотки, а громада тисячі людей, що не є в Союзі, хоч Шикаґо було в минулому році на першому місці в системі УНСоюзу.

На „Лейбор Дей" я репрезентував Союз на З'їзді ОДВУ. і МУН в Лігайтоні, Па. Це була велика імпреза, в якій взяло участь багато союзовців з наших громад з цілої Америки. Головну промову мав там голова УККА проф. Л. Добрянський, якому організація МУН передала для конґресмена Флода грамоту „Фрідом Крусейдер". Конґресмен перейшов важку операцію і не міг прибути. Знову ж велика православна імпреза в Гемонд, Інд., з нагоди 25-ліття парохії св. Михайла зібрала кілька тисяч народу т. зв. Келумет дистрикту, де існує кілька слабих союзових відділів. Цей багатий індустріяльний, сталевий район занедбаний з нашого боку. Без доброго організатора успіху там не можна сподіватися. Останньо, як організатор активізується там інж. Мирослав Лібер. На згаданій імпрезі був ВПреосвященніший Митрополит Іоан Теодорович і багато священиків з цілого деканату. Добре заступлена була теж міська і стейтова адміністрація. Це було 16 вересня. В днях 6-7 жовтня я репрезентував УНСоюз на Ювілеї організації УНО в Гемилтоні, Канада.

Згадана організація дала нам в Канаді велику поміч і членів. Був це дуже численний з'їзд і масовий бенкет, на якому промовляв міністер праці Михайло Стар. По дорозі до Гемилтону, я відвідав бувшого головного контролера і організатора УНСоюзу Вол. Гіряка у Віндзорі. Цей динамічний союзовець проміняв ,як то кажуть, „меч на плуг" і спокійно жив у Віндзорі. Я мав з ним довшу письменну і усну розмову, напевно в тому самому напрямі діяли головні урядовці УНСоюзу Павло Дуда і Вол. Дідик, і в результаті — Вол. Гірняк сьогодні наш найбільш активний союзовий організатор.

Був я теж на ювілею 233-го Відділу УНСоюзу в Лорейн, Огайо, де зустрічався з гол. радним Дмитром Шмаґалою. Разом ми віддали останню шану д-рові Борисові Андрієвському, що якраз тоді помер і лежав в похоронному заведенні.

Звичайно, що я, як член Екзекутиви УНСоюзу, брав участь в її засіданнях в Джерзі Сити. Таких засідань було в минулому році три. Про них я не буду звітувати, бо про це докладно звітувала „Свобода" і головний секретар д-р Падох.

Вкінці кілька слів про Шикаґо. Є нас 6 урядовців на велику громаду і територію. Маємо поділені ролі і округи праці. Є між нами порозуміння, нема сварок! Діяльність окружного комітету мінімальна, але все ж таки шикаґовська округа здобула перше місце в минулому 1962 році.

Вірю, що здобуде його і в 1963, бо хоч в Шикаґо є багато справ, що нас ділять, то є багато більше справ, що нас лучать і єднають, — скажу отверто, — мусять єднати, бо — як каже латина — у нас УНСоюз і його добробут "suprema lex esto."

Звіт заступниці головного предсідника Анни Герман

It is a pleasure to report to the Supreme Assembly on my activities during the past year. Two years ago at the annual meeting, I brought up the subject of a home for the aged. I was instructed to look into the matter further. During the past year, I visited five old age homes. Some of the people were very cooperative, and willingly gave me all the information I wanted.

Lest year, the Armenian Society in New Jersey invited me to their yearly outing, which is held on the grounds of the estate, for the benefit of the old age home. More than 10,000 people came to pay their respects to the residents of the home and give their support.

At a time when our country is so concerned about our older citizens, the UNA, as the largest and oldest Ukrainian fraternal organization, should have a suitable home for our retired members.

Social Security has made it possible for elderly men and women to live independently and where they choose, and you will find them happiest when they are with friends of their own age.

(Продовження на сторінці 6-ій)

Звіт заступниці головного предсідника Анни Герман

(Продовження зі сторінки 5-ої)

One of UNA greatest accomplishments, was to purchase Soyuzivka for its members, but I believe we should make it available to members and their guests only. I can't see that having Soyuzivka open to the public has increased our membership. In time, this may hurt us.

In October I attended the New Jersey Fraternal Congress, which was held in Atlantic City. From what I learned of the 38 societies represented, I feel confident that the UNA has every reason to be proud of its accomplishments. Our own president, Mr. Joseph Lesawyer was elected vice-president of the New Jersey Fraternals.

Last month, I attended the district meeting in Rochester. As in the past, our members of long standing were present. However, it was the younger generation which took an active part in the proceedings. Ukrainian Nat's Homes in Rochester and many other cities are thriving. Our young people feel an attachment to their own. We should be able to direct this attachment toward the more fundamental things in life — such as the protection of their children and their cultural education which UNA provides.

Звіт головного секретаря Ярослава Падоха

Минулий рік знаходився повністю під знаком 25-ої ювілейної конвенції нашої організації. Він поділився на дві нерівні частини. Перша частина цього року обнімала несповна 5 місяців доконвенційних. Друга частина розпочалася зараз після конвенції й тривала понад 7 місяців, від останнього тижня травня до останнього дня грудня.

Нерівні часом, були нерівними й щодо успіхів ці дві частини нашого звітового року. В першій частині ми досягнули великого, ніким не сподіваного, успіху. Мабуть ніколи раніше УНСоюз не мав успішних перших місяців року й мабуть ніколи перша частина конвенційного року не була такою надійною й, можна б сказати, радісною. Один тільки місяць лютий приніс менше, як чотири сотні членів; всі інші перевищили це поважне число, а на конвенцію в травні делегати привезли аплікації давно невиданого в одному місяці числа: 698 членів! Перших 5 місяців минулого року принесло УНСоюзові 2,475 нових членів.

Великі сподівання на дуже успішний конвенційний рік затемнили висліди поконвенційних місяців. Ні один місяць після конвенції не досягнув трьохсот членів, навіть, звичайно такий багатий на члени місяць грудень, замкнув свій „успіх" надміру скромним числом 290 нових членів. І так замість сподіваних бодай 5-6 тисяч членів, нам прийшлося замкнути рік хоч і з прибутком в загальному числі членів, то все ж невеликим. В 1962 році УНСоюз здобув 4,093 члени, що в загальному дало тільки 983 річного прибутку.

Знайти причину успіхів першої частини року — не важко. Відділові секретарі, організатори й конвенційні делегати зрозуміли свою відповідальність за долю відданої їм в опіку великої організації й приїхали на її ювілейну конвенцію не голіруч, але зі щедрими дарами. Під сонцем цього великого успіху проходила наша ювілейна конвенція. Вона проходила в свідомості, що ще не закінчився постійний наш похід вперед та що серед нашої суспільности в Злучених Державах і Канаді є ще такі великі людські ресурси, що навіть без доплинової свіжої української еміґрації, при нашій наполегливій праці, матимемо на довгий ряд років запевнену реальну можливість всебічної розбудови нашої організації; трудніше знайти причини невдачі другої частини минулого року. Безсумнівно грала в цьому ролю раніша інтенсивна праця і такий зрозумілий відплив енерґії після великого зусилля, закінченого великою емоцією, що його принесла учасникам ювілейна конвенція. Деяка причина лежить теж у тому, що союзові діячі вичерпали свій хвилевий континґент, з якого черпають щороку нових членів. Але це виправдувало б декілька місяців після конвенції. Марний вислід у дальших місяцях року слід записати на рахунок зменшеної активности наших союзових діячів та втрати ряду активних організаторів, які в минулому році, після конвенції, відійшли від праці в УНСоюзі з причин від нього незалежних. Може деяку ролю в цьому грали заведені надії, а може також, ніким не завинені, вражені амбіції. Але, якщо б наша союзова громада й її передові діячі були виявили більше активности, вислід минулого року був би кращий.

Немає сумніву, що активізація других подібних організацій, які відмічували, чи приготовлялися до своїх ювілеїв не сприяли нашому успіхові в минулому році. Немає також сумніву, що чимраз більша конкуренція великого асекураційного бизнесу, який чимраз частіше посягає по наших спосібних людей та запрягає їх до свого великого воза для служби своїх інтересів, грала, грає й далі гратиме чималу ролю. Але ми завжди стояли й росли власними, нерідко дуже осамітненими, силами й ними, з Божою поміччю, будемо далі рости й всебічно розвиватися.

Чотири тисячі членів здобув УНСоюз в минулому році. Велике число і великий труд криється за ними. Хто з нас не знає, скільки трудів вимагає придбання одним-одного члена. І тим більший жаль за втраченою нагодою здобути великий успіх. Ще тільки трішки більше енерґії, трішки більше присвяченого праці часу, ще тільки одна тисячка більше членів і ми б не мусіли говорити про поганий рік, але про великий рік, з великими успіхами. Це так, як зі спортовим змагуном, який витратив масу енерґії та посвяти, але в останній хвилині переміг його той, хто видержав одну мінуту, чи одну секунду довше. Сподіваймося, що в новому нашому звіті з праці в цьому році не мусітимемо повторяти цих слів. Що нашим відданим союзовим діячам не забракне сили видержати до останньої мінути й вони замкнуть новий баланс праці з повним успіхом.

Бо тільки подумати: як би тільки на всіх п'ятсот секретарів ми мали лише марних сто, які б щомісяця придбали для УНСоюзу по п'ять членів, минулись би всі наші клопоти й ріст УНСоюзу був би запевнений на довгі роки, а границі його росту не мали б прямо меж. Тільки одним одна сотня секретарів та організаторів з невеличким числом п'ять членів на місяць . . .

Довг вдячности

Заки приступимо до рокового справоздання з нашої праці в минулому році з її успіхів і невдач, сплатім щирою згадкою наш великий довг вдячности у відношенні до тих, що трудилися для того, щоб ми могли тут нині бути, як висланці тієї великої організації, якій вони присвятили велику частину свого життя й свої снаги. В 1962 році відійшли з перших рядів союзових робітників 15 відділових секретарів та десяток інших заслужених союзових працівників. Згадуємо їх на початку наших річних нарад, віддаючи належну пошану, яка належить союзовим воякам, бо всі вони відійшли в інший світ прямо від союзової роботи. Тим то до великого жалю за ними долучується велике почуття втрати активних діячів, яких важко заступити.

Ось їх список складений не по їхнім заслугам чи довжині союзової служби, але за порядком, який визначив Господь, покликавши їх у кращий, Божий, світ.

Володимир Стасюк, секретар 272 Відділу, помер 12 січня 1962; Василь Сметана, один із старших піонерів УНС, помер 22 січня 1962; Онуфрій Запоточний, предсідник і делеґат 280 Відділу, помер 25 лютого 1962; Василь Загаєвич, довголітній організатор УНС, помер 8 березня 1962; Марія Шостак, секретарка 252 Відділу, померла 26 березня 1962; Семен Підбережняк, секретар 10 Відділу, помер 27 травня 1962; Іван Грозинський, секретар 383 Відділу, помер 18 червня 1962; Андрій Блавуцяк, секретар 110 Відділу, помер 26 червня 1962; Василь Вол, визначний діяч, канадійський сенатор, член 445 Відділу, помер 7 липня 1962; Микола Влизнак, б. організатор УНС та б. секретар 204 Відділу, помер 29 липня 1962; Степан Шумейко, визначний діяч, редактор „Українського Тижневика", член 25 Відділу УНС, помер 12 серпня 1962; Мирослава Драган, визначна союзова і громадська діячка, м-голова Окружного Комітету в Джерзі Сити, членка 25 Відділу (дружина гол. ред. А. Драгана), померла 30 серпня 1962; Михайло Терпко, секретар 41 Відділу, помер 13 вересня 1962; Петро Червоняк, секретар 214 Відділу, помер 28 вересня 1962; Василь Савран, секретар і б. предсідник 213 Відділу, помер 1 листопада 1962; Анна Громоцька, секретарка 373 Відділу, померла 10 листопада 1962; Микола Кисіль, секретар 374 Відділу, помер в листопаді 1962; о. Володимир Пипюк, б. головний контролер УНС, помер у грудні 1962; Гринько Матурняк, секретар 199 Відділу, помер 30 грудня 1962 року.

Іван Боберський, секретар 333 Відділу, помер 13 січня 1963; Антін Василик, секретар 96 Відділу, помер 27 січня 1963; Іван Бугрин, б. секретар 390 Відділу, помер 29 січня 1963; Василь Гіль, союзовий і гром. діяч, член 270 Відділу, помер 17 лютого 1963; Лев Фединяк, секретар 66 Відділу, помер 27 лютого 1963; Марвен Гречин, основник 15 Відділу у Вашингтоні, помер 7 березня 1963; Павло Володка, секретар 127 Відділу, помер 12 березня 1963; Осип Коцовський, один із старших піонерів УНС, який на одній Конвенції заприсягав новий уряд УНС, помер 13 березня 1963 року.

Діяльність секретарського відділу УНСоюзу

Один з двох відділів УНСоюзу, відділ секретарський, по традиції званий рекордовим, по статуті та по тій же традиції обтяжує свого керівника та весь персонал чималими обов'язками. Ці обов'язки можна передусім згрупувати в три ділянки:

1. Канцелярійна праця.
2. Організаційна праця.
3. Інформаційно-пропаґандивна та вишкільна праця.

Поза цими ділянками остається ще ряд інших обов'язків головного секретаря, а саме є він секретарем Екзекутиви та Головного Уряду УНСоюзу та має обов'язок вдержувати поміж членами цих органів зв'язок. Поза тим він є членом з уряду або з вибору інших союзових й несоюзових установ, як Культурної Комісії і інших.

В 1962 році відбулася ювілейна конвенція та 6 нарад Головного Екзекутивного Комітету в днях 21 лютого, 22 і 23 березня, 16 квітня, 30 серпня, 15 жовтня, 17 грудня. Крім цих засідань, відбулися ще три короткі засідання, присвячені поточним інвестиційним справам в днях 17-го січня, 7-го березня і 4-го квітня 1962-го року.

В 1963 році, до часу цих нарад, відбулися два засідання Головного Екзекутивного Комітету в днях 7-го березня й 8-го травня ц. р. Протоколи цих засідань, зладжені гол. секретарем, були надруковані на сторінках „Свободи", здебільшого в „Трибуні" УНС. Це тим більше робило „Трибуну" не тільки органом союзової роботи й її стимулятором, але також неофіційною хронікою союзового життя.

1. Як працювала Головна Канцелярія УНС

Секретарський Відділ складався в минулому році, подібно як в двох попередніх, з тринадцяти службовників. Асистентом головного секретаря був Володимир Сохан, а інші співробітники, йдучи за літами їх служби в УНС, були такі:

Меланія Мілянович (31 років), Теодор Литванюк (29), Стелла Расн (33, затруднена пів дня), Володимир Сохан (14), Ярослава Левицька (13), д-р Іван Козак (12), д-р Осип Волощук (11), Іванна Коць (8), д-р Марія Кобринська (6), мгр Осип Стецура, (5), мгр Наталія Залуська (5), Ольга Колодій, (3), Марта Доберчак (2).

Впродовж року в складі службовників не було змін. Не було також довших перерв у їх праці. Доля заощадила їм довших недуг, чи інших більших перешкод в праці. Праця проходила в атмосфері взаємної співпраці та толеранції. За це названим службовникам належиться признання та подяка. В минулому році ми зберігали ранішу традицію негайної й повної відповіді на всі питання, а інколи й жалоби відділових секретарів та інших урядовців, чи членів, а то й нечленів УНСоюзу. Рідко траплявся випадок, коли з речевих причин нашим кореспондентам прийшлося чекати на відповідь довше, як пару днів. Звичайно ми старалися відповідати в тому самому дні, як одержали листа, або в дні наступному. Тільки деякі орудки відбувалися рідше, а саме: висилка друків і інших матеріялів відбувалася раз на тиждень, а зміну прізвищ та зміну спадкоємців полагоджувано два рази в місяць, в часі, коли відповідні урядовці не були навантажені, чи перевантажені іншими зайняттями. Тому на пальцях одної руки можна б записати випадки зажалень наших кореспондентів, а зокрема секретарів на проволоку у листуванні, чи поладнанні справ в Головній Канцелярії. Єдиним мабуть винятком була тільки висилка місячних рахунків, які не завжди могли вийти так, щоб наспіти до Відділу перед кінцем другого тижня, коли то чимало Відділів відбувають свої місячні збори. Причиною цього опізнення був інколи календар, який клав другу суботу в першу декаду місяця. Частішою причиною були таки самі секретарі, які вже по традиції присилають аплікації новозорганізованих членів здебільшого в останніх днях місяця. Можна дивуватися, чому це діється. Або секретарі непотрібно придержують висилку раніше здобутих аплікацій до кінця місяця, або, що також невиключене, пригадують собі про потребу організувати нових членів щойно під кінець місяця. Одно й друге є некорисне для УНСоюзу. Одно й друге припинює висилку місячних рахунків, бо оформлення нового члена вимагає багато часу. В минулому році зв'язок між Головною Канцелярією й Відділами був вдержуваний не тільки при помочі частого листування зі секретарями Відділів, але також обіжників, висиланих до всіх Відділів, а не менше „Трибуни УНС". Не було ні одного числа цієї союзової газетки без загальних статтей про життєве забезпечення та практичних порад про завдання УНС та без поучення, якими могли б секретарі та організатори користуватися в щоденній роботі.

Про нелегке завдання втримувати зв'язок з пів тисячею Відділів нехай розкажуть числа:

В 1962 році секретарський Відділ Головної Канцелярії вислав 28,310 листів. Коли поділити це число числом місяців, виявиться, що секретарський відділ висилав місячно 2,360 листів.

В це число входило 127 обіжників, що їх секретарський відділ розіслав до Відділів у зв'язку з поточною працею та зокрема в зв'язку з підготовою конвенції.

Між посилками знаходилося також 1,540 посилок матеріялів, потрібних секретарям Відділів у їх щоденній праці, 1,540 виконаних в році замовлень „ордерів", це кругло 130 місячно, або 33 тижнево. Це завдання вимагало чимало труду й уваги.

Про вакопичення працею секретарського відділу УНСоюзу може посвідчити також число 1212 змін прізвищ членів і їх спадкоємців, переведених у 1962 р. Було їх дещо менше, як в попередніх роках (в 1960 — 1,246; в 1961 — 1,292).

В мин. році переведено статистику відділових секретарів, які не одержували й імовірно не читали „Свободи" й з острахом стверджено, що їх було аж 134. Отже майже 36% секретарів не користали з багатого матеріялу, поміщеного в „Трибуні УНС" та з інших союзових матеріялів, поміщуваних на сторінках „Свободи". Внаслідок ухвали конвенції ми перевели акцію розсилки „Свободи" всім секретарям і до сьогодні, можемо ствердити, що майже всі секретарі одержують нашу газету. А саме: 418 секретарів передплачують під цю пору „Свободу", 50 користають газетою своїх рідних, з якими живуть у домашній спільноті, а 14 секретарів одержують тільки „Український Тижневик".

2. Організаційна праця

Величезне листування Головної Канцелярії, зокрема її секретарського відділу з півтисячею Відділів УНСоюзу та кількадесятьма її округами, це лиш засіб. Метою ж цього листування, тобто основним завданням секретарського відділу є:

а. Збільшення членів.

б. Зберігання існуючих членів та їх обслуга.

в. Вдержування життєздатних Відділів з працездатними урядами та вишкіл і активізація відділових урядовців, зокрема секретарів та

г. Підшукування, вишкіл та нагляд над постійними організаторами.

Велика організація вимагає великого числа членів. Ріст організації є зумовлений передусім ростом членства, тому зовсім зрозумілим головним обов'язком гол. секретаря, який водночас є організаційним діловодом УНС, є дбати про постійний доплив нових членів.

Від 24-их років перервався постійний доплив українських еміґрантів з України. Від близько десяти років спинився масовий доплив українських еміґрантів з країв вільного світу. Під цю пору тільки одиниці та поодинокі родини переміщуються з інших еміґраційних країв до Америки. Тому з кожним роком труднішає завдання доповнювання рядів УНСоюзу та вдержування його традиційного росту. Щоправда, в загальному рахунку, приблизно тільки щодесятий українець в Америці знайшов дорогу до УНСоюзу, а то й до інших братських союзів. Та процес відчуження від української громади дуже обмежує можливості доповнювання союзових рядів американськими українцями. Все ж таки вони становлять великий резервуар майбутніх членів УНСоюзу й для використання його звернені наші організаційні заходи. Ще минулого року ми зуміли вдержати нашу традицію росту й при наполегливих стараннях ми зможемо продовжувати цю традицію в далеке майбутнє. До трудноців цього завдання треба врахувати постійне зростання втрат, конечних і неконечних, що їх несе УНСоюз.

Членська кампанія в 1962 році

В минулому році ми придбали понад 4,000 членів, хоч наші втрати в тому часі значно зменшили наш успіх. Минулорічний приріст активних членів виніс у сіх 222 членів, а чистий прибуток усіх членів, активних і неактивних, виніс 983 члени. Отже, в минулому році ми збільшили нашу організацію на кругло тисячу членів.

Нижче наведені табелі подають числа, які відносяться до нових членів, приєднаних в 1962 році. Вони говорять, скільки членів ми придбали кожного місяця, хто в цій кампанії найбільше прислужився, однаково особи, як Відділи, й які округи, стейти та провінції найбільш причинилися до наших успіхів і невдач в минулому році та які кляси забезпечення були найбільш атрактивними. Цей розділ нашої минулорічної статистики закінчується таблицею зросту пересічної і загальної суми забезпечення нових членів, таблицею загального руху членів в 1962 році та балянсом тих членів із закінченням звітового року.

ЧИСЛА ЧЛЕНІВ ПРИЄДНАНИХ У 1962 РОЦІ ПО МІСЯЦЯМ

	Дорослих	Дітей	Разом
СІЧЕНЬ	306	111	417
ЛЮТИЙ	253	122	375
БЕРЕЗЕНЬ	382	203	585
КВІТЕНЬ	254	146	400
ТРАВЕНЬ	416	282	698
ЧЕРВЕНЬ	113	62	175
ЛИПЕНЬ	121	85	206
СЕРПЕНЬ	141	87	228
ВЕРЕСЕНЬ	122	98	220
ЖОВТЕНЬ	131	108	239
ЛИСТОПАД	158	102	260
ГРУДЕНЬ	189	101	290
Разом	2,586	1,507	4,093

ПЕРШУНИ ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ — ЧЛЕНИ КЛЮБУ ЗАСЛУЖЕНИХ СОЮЗОВЦІВ, 1962 р.
(Стан з 31-го грудня 1962 р.)

Відділові організатори:

1. М. Турко (63)	74
1. М. Семків (379)	74
3. П. Головачук (42)	63
4. Стефанія Галичин (19, 455)	61
5. М. Фединишин (155)	57
6. Т. Носієвич (423)	49
7. В. Никифорук (194)	46
8. Мері Душник (293)	45
9. І. Зазворський (147)	44
9. Т. Шпікула (221)	44
11. Е. Гомотюк (277)	39
11. Квітка Стецюк (25)	39
13. М. Сенчищак (131)	35
13. В. Рефт (120)	35
15. В. Оліяник (387)	33
15. І. Флис (267)	33
15. А. Джула (161)	33
18. В. Попович (367)	32
18. С. Гавриш (83)	32
20. Марія Процак (37)	29
20. К. Чорномаз (469)	29
22. Г. Кісіль (336)	28
22. Гелен Олек (22)	28
24. В. Колодій (191)	27
24. І. Телюк (414)	27
24. Я. Карп'як (385)	27
27. З. Дзядик (399)	26
27. А. Ціздиц (55)	26
27. Л. Воднар (131)	26
30. П. Пущило (139)	25
30. В. Цюпа (325)	25
30. В. Гавриляк (316)	25
30. В. Гасій (204)	25
30. Е. Притула (337)	25

Постійні організатори:

1. І. Одежинський	119
2. Б. Зорич	92
3. І. Скоцилас	90
4. М. Ткачук	88
5. Р. Чучкевич	56
6. В. Цимбала	44
7. В. Запаранюк	41
8. Є. Омельченко	30

ЛИСТА ВІДДІЛІВ, ЯКІ ПРИЄДНАЛИ В ЦІЙ КАМПАНІЇ НАЙБІЛЬШЕ ЧИСЛО НОВИХ ЧЛЕНІВ
(Стан з 31-го грудня 1962 р.)

Ч.П.	Ч.В.	Місцевість	Ч. приєднаних членів
1.	432	Торонто, Онт.	116
2.	153	Філядельфія, Па.	103
3.	194	Ню Йорк, Н. Й.	76
4.	63	Форд Сіті, Па.	74
4.	379	Шикаго, Ілл.	74
6.	42	Пассейк, Н. Дж.	64
7.	131	Шикаго, Ілл.	61
8.	114	Шикаго, Ілл.	58
9.	155	Перт Амбой, Н. Дж.	57
9.	293	Бруклин, Н. Й.	57
11.	423	Шикаго, Ілл.	50
12.	455	Ню Йорк, Н. Й.	48
13.	346	Клівленд, Огайо	47
14.	471	Монтреал, Кв.	46
15.	147	Алентавн, Па.	45
15.	221	Шикаго, Ілл.	45
17.	240	Клівленд, Огайо	43
17.	325	Бруклин, Н. Й.	43
17.	19	Ню Йорк, Н. Й.	43
20.	106	Шикаго, Ілл.	42
20.	385	Міннеаполіс, Мінн.	42
22.	484	Ютика, Н. Й.	41
23.	102	Клівленд, Огайо	40
23.	277	Гартфорд, Конн.	40
25.	25	Джерзі Сіті, Н. Дж.	39
26.	120	Аліквіпа, Па.	37
27.	37	Елизабет, Н. Дж.	36
28.	94	Гемтремк, Миш.	35
29.	367	Рочестер, Н. Й.	34
29.	336	Клівленд, Огайо	34
31.	387	Вилиментик, Конн.	33
31.	161	Ембридж, Па.	33
33.	139	Шикаго, Ілл.	32
33.	204	Ню Йорк, Н. Й.	32
33.	399	Шикаго, Ілл.	32
33.	83	Філядельфія, Па.	32
37.	267	Вестбері, Н. Й.	31
37.	328	Клівленд, Огайо	31
37.	292	Дітройт, Миш.	31
40.	127	Боффало, Н. Й.	30
41.	469	Торонто, Онт.	29
41.	316	Рочестер, Н. Й.	29
41.	372	Плейнфілд, Н. Дж.	29
44.	22	Шикаго, Ілл.	28
44.	245	Трентон, Н. Дж.	28
46.	191	Трой, N. Y.	27
46.	361	Ню Йорк, Н. Й.	27
46.	414	Ню Гейвен, Конн.	27
46.	397	Філядельфія, Па.	27
50.	45	Філядельфія, Па.	26
50.	53	Кертис Бей, Мд.	26

ДОСЯГНЕННЯ ОКРУГ В КАМПАНІЇ 1962 РОКУ
(Стан з 31-го грудня 1962 р.)

П.Ч.	Округа (осідок)	Приєд. членів: 1961	1962
1.	Chicago, Ill.	640	561
2.	New York, N.Y.	610	498
3.	Philadelphia, Pa.	356	393
4.	Toronto, Ont.	514	316
5.	Cleveland, Ohio	246	288
6.	New Haven, Conn.	145	165
7.	Newark, N. J.	149	146
8.	Pittsburgh, Pa.	124	146
9.	Detroit, Mich.	117	141
10.	Rochester, N. Y.	171	128
11.	Jersey City, N. J.	122	107
12.	Perth Amboy, N. J.	100	102
13.	Montreal, Que.	176	99
14.	Allentown, Pa.	38	92
15.	Utica, N. Y.	115	91
16.	Minneapolis, Minn.	89	89
17.	Ford City, Pa.	140	79
18.	Troy, N. Y.	149	75
19.	Passaic, N. J.	91	73
20.	Frackville, Pa.	88	70
21.	Baltimore, Md.	83	70
22.	Buffalo, N. Y.	110	66
23.	Youngstown, Ohio	73	59
24.	Woonsocket, R.I.	26	47
25.	Boston, Mass.	129	42
26.	Elmira, N. Y.	30	17
27.	Wilkes Barre, Pa.	13	21
28.	Scranton, Pa.	28	14
29.	Winnipeg, Man.	27	13
30.	Smithmill, Pa.	5	13
31.	Sudbury, Ont.	39	11
32.	Ludlow, Mass.	6	7
33.	St. Louis, Mo.	18	7
	24 Необ'єднаних відділів		47

НОВІ ЧЛЕНИ 1962 РОКУ ТА ЇХ ЗАГАЛЬНА СУМА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПО СТЕЙТАМ І ПРОВІНЦІЯМ

П. Ч.	Стейт, Провінція	Число членів	Їх сума забезпечення
1.	New York	869	$ 798,500
2.	Pennsylvania	782	799,000
3.	Illinois	535	432,000
4.	New Jersey	471	433,500
5.	Ohio	349	340,500
6.	Ontario, Canada	339	481,000
7.	Connecticut	166	158,000
8.	Michigan	119	118,000
9.	Quebec, Canada	99	103,500
10.	Maryland	65	57,000
11.	Minnesota	60	52,000
12.	Rhode Island	46	37,000
13.	Massachusetts	45	35,000
14.	Indiana	26	24,500
15.	Nebraska	19	14,500
16.	California	15	16,000
17.	Manitoba, Canada	13	35,500
18.	Delaware	11	10,500
19.	British Columbia, Canada	7	10,500
20.	New Hampshire	6	8,000
21.	Missouri	6	5,500
22.	Kansas	6	4,500
23.	District of Columbia	5	6,000
24.	Colorado	5	4,000
25.	Wisconsin	5	3,000
26.	West Virginia	3	2,500
27.	Florida	2	1,500
28.	Oregon	2	1,500
29.	Saskatchewan, Canada	1	1,000
	Разом:	4,093	$4,014,000

В стейтах Арізона, Вашингтон, Вайомінґ та Норт Дакота і в Провінціях Алберти та Нової Скотії не приєднали Відділи УНСоюзу ані одного нового члена в 1962 році.

НОВІ ЧЛЕНИ ПРИЄДНАНІ В 1962 РОЦІ ПО КЛЯСАМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Департамент Молоді

Кляса	Число членів	Їх сума забезпечення $
I (Часове забезп. до 16 р.)	118	$ 114,000
P-20	563	487,500
E-20	423	342,000
E-18	343	311,500
P-65	27	26,500
E-65	38	26,500
Разом	1,507	$1,308,000

Департамент Дорослих

Кляса	Число членів	Їх сума забезпечення $
W	601	$ 627,500
P-20	1,000	955,500
P-65	115	141,000
E-20	620	569,500
E-65	161	257,000
DP	89	155,500
Разом	2,586	$2,706,000
Разом молоді і дорослих	4,093	$4,014,000

ПОЯСНЕННЯ КЛЯС ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УНСОЮЗІ

КЛЯСА I — забезпечення до 18, або 16 року життя.

КЛЯСА II — забезпечення платне по смерті з вкладками до 70 року життя.

КЛЯСА III (E-16) — 16-літнє вивінувальне забезпечення.

P-20 — забезпечення платне по смерті з вкладками впродовж 20 років.

E-20 — двадцятилітнє вивінувальне забезпечення.

E-18 — вивінувальне забезпечення платне у 18-му році життя.

P-65 — забезпечення платне по смерті з вкладками до 65-го року життя.

E-65 — вивінувальне забезпечення платне після осягнення 65-го року життя.

W, T — забезпечення платне по смерті з вкладками впродовж цілого життя.

O (P-70) — забезпечення платне по смерті з вкладками до 70-го року життя.

DP — забезпечення з подвійною сумою посмертного до 60-го року життя з вкладками платними впродовж цілого життя.

РУХ АКТИВНИХ ЧЛЕНІВ У 1962 РОЦІ
(Прибутки і втрати в числі членів)

Стан числа членів з 1. січня 1962 року		75,056
Нові члени за 1962 рік		4,093
Разом		79,149
Втрати:		
Суспензи	782	
Передчасні грошові звороти	806	
Виплачені E грамоти	625	
Виплачені P грамоти	857	
Посмертні виплати	654	
Всі інші втрати	147	
Разом втрати		3,871
Стан членів на 31. грудня 1962 року		75,278

СТАН ЧЛЕНІВ

	Число Членів	Їх сума забезпечення
Стан усіх членів 1. 1. 1962 р.	81,441	$61,894,377
Стан усіх членів 12. 31. 1962	82,424	63,474,776
Чистий прибуток	983	$ 1,580,399
Стан активних членів 1. 1. 1962 р.	75,056	$57,563,463
Стан активних членів 12. 31. 1962 р.	75,278	58,547,520
Чистий прибуток	222	$ 974,057

(Продовження в наступному числі)

Стрийський Андрій

ПЕРЕД З'ЇЗДОМ СТРИЙЩИНИ

(II)

Стрий, це серце Бойківщини. Важко з пам'яті в старшому віці пригадати всіх, що на це заслуговують. Духовим велетнем політичним, не тільки Стрия а і Галичини, був д-р Евген Олесницький, звісний дорадник Габсбургів. За його праці в Стрийщині стрічаємо гідних йому співробітників о. Бобикевича та о. Остапа Нижанківського. Останній економіст, організатор і композитор, батько композитора Нестора Нижанківського. Батька Остапа „Гуляли-гуляли" та сина Нестора „Засумуй, трембіто", — це вічні твори в репертуарі наших хорів. Згадаймо в першу чергу священиків оо.: Пеленський Андрій, Горалевич, Федусевич, Дзерович, Галянт, Петрушевич, батько і син, шамбеляни, Шанковські, Матковський, Галайчук, Гец, декан Гошовський, Роман Височанський, недавно тут померлий о. Ілля Гаврилишин та інші призабуті, їх згадає майбутній автор монографії про Стрий, який поставить на першому місці страдальника о. Ліщинського, щоб заплатив життям за патріотичну працю як парох Ланів Долішніх, бо Шумлявщину звали Ланами Горішніми. А коли ми при Ланах, то згадаймо директора Корінця, батька Дениса, виховника наших купців і кооператорів, який згинув трагічно під колесами авта в Мюнхені, на скитальщині. Його брат, о. Олекса Корінець, — це автор студії „Отче Наш". Старенький Корінець, коли Лани Долішні праділили до міста Стрия, особисто вербував з відтам дітей до школи на Львівській вулиці.

Коли ми при педагогах, різьбарях діточих душ, зі сеньйором Корінцем на чолі, то не сміємо пропустити прізвищ: учителів Кобата, Винницького, Пасіки, Захарієва, та першенство перед чоловіками належало б дати вчителькам Вітковицькій, Ніні Бобикевич, пізніше Селезінка та Катрі Гутникевич.

Орала національну ниву і адвокатська палестра. Перед вів старенький д-р Антін Гарасимів, жертва царського вивозу, батько трьох січових стрільців, та організатор Листопадової Ночі 1918 року, оборонець політичних в'язнів з процесом „Бекешівців" на чолі. Далі йде д-р Єронім Калитовський, організатор „Просвіти", який в зимову лють їхав саньми зі запаленням окістної з доповіддю на село. Калуський — особистий секретар Олесницького, д-р Вол. Лужецький, д-р Роман Домбчевський, д-р Дамян Охримович та інші. Молодші правники виїхали: О. Дереш до Долини, а Іван Максимчук до Старого Самбора, продовжувати там національну працю. Наймолодший д-р Падох Ярослав вибився як знавець адміністраційних законів, і своєю інтерпретацією обороняв селянство цілої Галичини у виданій ним книжкою праці. Стрийщина була горда і перед чужинцями такими суддями, як Файгель, Рак, Шехович, Ерденбергер, Лучаківський, Кліш, Весоловський, Бобанич, які засідали в сенаті та апеляції і за Австрії і за Польщі.

З інших ділянок дав Стрий і міністра пошти Сінгалевича, і ректора університету д-ра Івана Мірчука зі Шумлявщини, та знавця міжнародного права Богдана Галайчука, який працює в Аргентині. Дуліби дали безсмертного карикатуриста „ЕКА" та публіциста Лева Шанковського. Гірис о. Труха — січового стрільця та поета та відомого ченця в Чині оо. Василіян. З жіночого світу Лани Долішні видали небуденного педагога — сестру Чину Служебниць Амалія Чабан, яка є ігуменею всіх Сестер Чину на цілу Польщу. Видала Стрийщина і боєвиків та революціонерів: сотника СС. — Івана Рогульського з Голобутова, та старшину СС. — Вісика, чи не з Добрян. Стрий дав національного революціонера Миколу Вігуна, а Конюхів полковника Олексу Гасина, з молодших д-ра Лева Ребета Краєвого Команданта ОУН. Тут провів половину свого життя провідник ОУН Степан Бандера, звідси походив і тут працював мгр Дмитро Яців, мгр. Гриць Кухар і численні інші, які загинули з рук ворога. Хто зі Стриян не тямить незвичайної людини, якою був сл. п. Степан Охримович, один з основників ОУН і його ідеологів.

Коли ми при військових справах, то, ще і за Австрії були професійні підстаршини патріоти, які ширили національну свідомість серед вояцтва. Це Роїк, який осів згодом в Сколім, Пеленський, пізніший судовий адюнкт, батько проф. Є. Ю. Пеленського, який осів на склоні літ в Конюхові. Був і чи не Міляновський, з 9-ого авст. полку піхоти, який режисерував в аматорському гуртку при „Народньому Домі", поки ще не прийшов до слова меценас Антін Шиян, пізніший адвокат в Миколаєві над Дністром.

А в тій хвилині автор бачить в уяві, мов крізь сон, куртину Народнього Дому в Стрию, кисти маляря Балька, декоратора львівського, міського театру „во время оно". Автор не знає, від кого почати, щоб нікого не образити. На партері „Сокіл" з головою Е. Павлюком на чолі. При ньому славна в Галичині під батутою Володимира Котовича Сокільська оркестра, яка на пропам'ятному січово-сокільському здвизі у 1914 р. перша вела той здвиг у Львові, та грала як чолова, при дефіляді. Той сам проф. Володимир Котович був і душею Музичного Інституту.

У цьому Народньому Домі мали свої домівки Касино і Міщанська Бесіда. Але мало тут осідок і товариство служниць, під омофором незабутньої директорки „Маслосоюзу", і опікунки сиріт і захоронок, пані Ольги Вачинської. Вона користала з патріотичної допомоги наших вищих залізничних урядовців за Австрії, які мали тоді вплив на принимання до праці наших хлопців. Тож не один, коли брав за жінку котрусь з її виховниць, та за віно діставав при залізниці посаду. А як нам тоті хлопці придались в 1918 році, коли поляки відмовились служити нашій владі. Хто з нас не памятає тих залізн. радників: Дутку Мирона, Устияновича, Пристая, інж. Левандовського та Фільваркова. Не пригадую, де мав осідок Архів-Музей „Верховина", з невсипущим колектором експонатів та кустосом, проф. Сілецьким. Годі не згадати довголітніх адміністраторів Народн. Дому Івана та сина Иосифа, Чичунів. Валились трони, мінялись цісарі, окупанти Стрия, навіть номінальні директори „Народнього Дому", а Чичуни ним піклувались. І для того вдячне їм за це громадянство, з почестями виряжало їх в далеку дорогу, а в дирекції Народнього Дому висів на чоловому місці портрет Івана Чичуна. В сусідстві Народнього Дому стояв будинок „Маслосоюзу", який відограв велику ролю у економічному розвої Галичини, під проводом відомих в Галичині директорів Мудрика, Палія, О. Бачинської, О. Лиса і інших. Не занедбала Стрийщина і інших ділянок, бо видала навіть філетеліста, Юліяна Максимчука, який зайнявся нашими українськими значками, та його старшого брата д-ра Івана, який викінчує в Бразилії монографію роду Петрушевичів. Стрий не занедбав навіть хореографії, яку в національних танцях репрезентує д-р Роман Петріна.

Є і факти відокремлені, які одначе не повинні пропасти для історії. От, коли в 1897 році цісар Франц Иосиф вертався з крайової виставки у Львові через Старий Стрий до Борислава, то вітала його квітами найкраща жінка повіту, імость Шанковська. Не по нутру було це дооколичній польській шляхті, але так рішило жюрі.

В Стрию служив при австр. 9-ому полку як професійний старшина Кобилянський, рідний брат нашої письменниці, який помер по першій війні на скитальщині, не маючи змоги перебитись до нашої армії.

Дала Стрийщина першого селянського посла до австрійського парляменту Юрія Андрусяка, який спочиває на голобутівському цвинтарі. Побіч нього могилка Довбощука, нащадка легендарного Довбуша, на основі оповідань якого Іван Франко написав частинно в Голобутові, домі свойого шкільного товариша дрогобицької гімназії Рогульського (батька сотника Івана), а частинно в Дулібах на плебанії шамбелянів Шанковських „Петрії та Довбущуки".

Стрий влаштував в 1911 р. хліборобську виставку, в 1914 гостив УСС, які їхали на Срібну Землю. Тією самою дорогою поїхала державна капеля під батутою Кошиця голосити світові нашу державність. В Стрию стояла команда ІІІ-го Корпусу УГА.

Згадати б ще організатора цього з'їзду Стрийщини — славний стрийський „Загін Червона Калина", союз юнацького, старшого пластунського та сеньйорського пластових куренів, який утворився на цвітистих левадах Стрия ,ріки і міста, щось чи не 38 років тому й крізь „бурі й негоди" доніс свій гордий пластовий прапор зі св. Архистратигом Михаїлом і в тризуб вплетеною лілеєю, посвячений в 1931 році Митрополитом Ісповідником Иосифом Сліпим на святій горі Маківці, аж до гостинної Вашингтонової землі. Цей Загін і став на еміграції, однаково в Німеччині, як нині в Америці, осередком Стриян, неофіційною централею стрийських земляків, а його „Дружнє Послання" та „Вісті з Загону Червоної Калини" є неначе офіційними лучниками великої стрийської еміграції, яку злічити та позбирати докупи має завдання недалекий з'їзд Стрийщини.

У погідні дні майоріють на овиді коло млина Штаєрмана верхи Менчіля та Пікуя, інколи громовиці на Бескиді згадують про дружинників із „Захаря Беркута" або про Маківку, а інколи над берегами Стрия, — бойківські квіти заливаються сльозами з ранньою росою, — над неволею нашого народу.

СРІБНИЙ З'ЇЗД ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ

5, 6 та 7-го липня відбувся на Оселі ім. О. Ольжича в Лігайтоні, Па., 25-ий Ювілейний З'їзд ОДВУ.

Переглядаючи заплановані імпрези, як спільна Студійна Конференція ОДВУ, УНО з Канади і Студентського Товариства Зарево, як 20-ий З'їзд Українського Золотого Хреста, відзначення 25-ої річниці трагічної смерти сл. п. Евгена Коновальця, що відбулися одночасно зі З'їздом, та ще й до того бенкет ОДВУ, що на ньому подавано почесне членство ОДВУ та піонерські відзначення, не можна повірити, що все це відбулося.

Спільне відкриття 25-го З'їзду ОДВУ та 20-го З'їзду УЗХ відбулося 5-го липня вечером, перевів голова Центральної Управи ОДВУ Володимир Різник. Він у своєму зверненні вказав на основну різницю в праці організації до другої світової війни.

Голова Українського Золотого Хреста пані д-р Марія Квітковська зупинилась коротко над проблемами, що зустріли українську жінку, і вказала, яку відповідальність несе жінка серед суспільства поневоленого народу.

Член ПУН (Проводу Українських Націоналістів) та редактор „Українського Слова" О. Жданович-Штуль привітав З'їзд особисто та від ПУН і полковника Андрія Мельника. Він порушив у своєму привітанні ряд важливих питань, а особливо звернув увагу активові ЗДА на складність боротьби за самостійність України в підсовєтській дійсності та виказав, що традиційна імперська та русифікаційна лінія вироблена в часах розбудови колоніяльної московської імперії стала основою національної політики большевиктів. Вона гнучка, позбавлена расистських тез і саме тому не можуть збагнути тієї політики деякі західні народи включно із ЗДА.

„В практиці — це поневолення в повному розумінні цього слова, коли дивитися на життя в батьківщині, та в теорії це нова фарма духового закабалення міжнародних мас і тому нарід зокрема на батьківщині перекидає також вагу бою за визволення в сферу духово мистецьку, у сферу змагання мозків. Промовець закликав актив ОДВУ і всіх до праці над собою, щоб стати до змагу в нових вимогах боротьби, та до помочі тим, що жертвують всеціло своє життя для праці виключно для свойого народу.

Призидію З'їзду очолив інж. Ярослав Варивода із Дітройту, а його заступниками були Василь Дорошенко із Шикаго та Максим Скорупський із Трентону, секретарювали Петро Войтович із Балтимору та Леонід Веремієнко із Трентону.

Прослухавши звітів керівник органів Центральної Управи ОДВУ, та особливо добре підготованих звітів деяких відділів та представників суспільно економічних прибудівок ОДВУ ,бачимо плятформу і дії ОДВУ. Організація перейшла в дії великі реформи. В першу чергу вона зуміла знайти спільну мову членів давноприбулих з новоприбулими, заступаючи не теоретично, а практично засаду соборництва, тобто співдії в одній організації членів зібраних дослівно із цілого світу, бо єднає їх спільна ідея визволення батьківщини.

Звітова мозаїка уявляє собою цікавий образ. Звітують відділи: Рочестер звітує про набуття оселі на півночі, далекий Сент Пол в Міннесоті про спільну оселю із іншими організаціями на тому ж терені. Всюди спільна мова, турбота за нашу молодь, за її вдержання в духовому зв'язку з Україною. Скромний Аллентавн при мінімальному активі пишається купном власного народного дому, хором Зарева та сумою фінансових зборок, що побивають відділи зо сотнею членів. Філядельфія змагається за перше місце активности свойого членства у суспільно громадських організаціях міста Філядельфії. Гордовитий Ню Йорк пишається тим, що найбільше в цьому році жертвував дармової праці і кілька тисяч долярів в розбудову Оселі ім. О. Ольжича. За Оселю ім. О. Ольжича в Лігайтоні звітує Управая Оселі в особах М. Белендюка і В. Зуляка. Є новий басейн, виростають нові будинки і прибудівки, виросла нова українська-католицька каплиця св. Ольги, твориться нове українське село. Люди купили парцелі, побудували доми, чи притягнути трейлери. Перед в акції будови українського села ведуть члени Братства б. вояків І. УД — УНА, а головно Філядельфійської станиці.

Всюди стараються дорівняти культурним вимогам української людини, а роблять це тому, щоб дати змогу українській спільноті в діяспорі бодай хвилину бути разом.

Звітує Микола Лаба за українську Видавничу Спілку із Шикаґа, а за редакцію і адміністрацію журналу „Самостійна Україна" звітують М. Панасюк і Ю. Юринець. Це доказ довір'я української громади до ОДВУ, бо вона частинно заанґажувала великі власні тисячі, щоб піти в спілку чисто торговельного характеру із ОДВУ і тим способом бути учасником розбудови та пропагування українських культурних надбань.

В звітах керівних органів бачимо нові форми постановки роботи, а передовсім у звіті Ярослава Гайваса. Багату гаму проблем відкрив у своєму звіті відомий маляр та суспільний діяч М. Михалевич з Міннесоти. Критичної оцінки цілого нашого життя вимагає Андрій Шекерик та остерігає проти модною в ЗДА тугою „за миром за всяку ціну". През. О. Грановський доказує, що в країні можливостей в ЗДА все можливе, коли є добра воля, охота до праці та почуття відповідальности, що на кожного із нас накладає батьківщина. О. Суховерський в світлі чисел представляє організацію. Іларіон Поліщук здав звіт із цікавої своєї ідеї, а саме записування на фільмову стрічку життя із ОДВУ.

Та є такі) що їхнє становище вимагає від них завжди критичної аналізи життя організації, а це голова і секретар організації. Вони найбільш виставлені на критику, і тому і їхні звіти трохи сухі, та носять закраску мінорного критичного тону, бо похвали із гори бувають виявом фамілійности, або внутрішнього заплісненнія.

В такому тоні звітували Володимир Різник та д-р Богдан Левицький.

По уділенні абсолюторії, вибрано керівні органи ОДВУ а саме: проф. Олександер Грановський — президент, Володимир Різник — голова, інж. Степан Куропась — місто голова, Євген Скоцко — містоголова, інж. Ярослав Варивода — місто-голова, д-р Богдан Левицький — секретар, Михайло Белендюк — фін. реф., Степан Стецик — касир, Ярослав Гайвас — орг. референт, Петро Генгало — реф. зв'язків, Андрій Шекерик — пресовий реф., проф. Михайло Михалевич — інформ. реф., Яків Кльований — культ.-осв. реф., д-р Денис Квітковський — реф. зв'язків із англомовним світом, Юліян Юринець — реф. молоді, Іларіон Поліщук — імпр. реф., Лев Куделя — реф. Виз. Фонду. Михайло Панасюк — редактор „Самостійної України", проф. Дмитро Січ, — кореспондент відділу в СУ „Вісті із укр. Діяспори", проф. Михайло Колодій — архівар. Роман Папроцький — голова Оселі ім. О. Ольжича, Володимир Зуляк — секретар Оселі ім. О. Ольжича, Іван Харамбура місто-голова Оселі ім. О. Ольжича, інж. Мирослав Чаповський — член Управи Оселі. Роман Крупка — імпрезовий реф. Оселі ім. О. Ольжича.

До Контрольної Комісії увійшли: Теофіль Бак-Бойчук, Михайло Граб, Микола Андрейко, Карло Маньківський, Євген Новіцький, Леонід Веремієнко.

До Орг. Суду вибрані: Михайло Середович, Іван Попович, Степан Кричук, Максим Скорупський, Петро Войтович.

Екзекутиву Центральної Управи творять: В. Різник, Богдан Левицький, Михайло Белендюк, Ярослав Гайвас, Петро Генгало і Андрій Шекерик.

На бенкеті на „Срібному З'їзді ОДВУ" в тіні кленів, без блиску заль із полиняними портієрами, без юнійних професійних кельнерів став направду родинним святом, яким по патріярхальному кермував Т. Бак-Бойчук, Це була родинна зустріч, що нагадує притчу роздавання талантів. Україна, як той біблійний купець, нагородила своїх синів по їхній спроможності відповідним вантажем, і вони серед різних обставин різно зрозуміли охорону того довіреного їм скарбу і саме історичний процес найліпший свідок доцільного використання доручених кожному із нас національних цінностей.

І так на цьому бенкеті піонерів і носіїв українського націоналізму на терені ЗДА організація нагородила слідуючих своїх членів почесним членством та золотою медалею, а саме проф. О. Грановського, В. Різника, Степана Куропася, Івана Харамбуру, Володимира Черватюка, Івана Поповича, Євгена Скоцка, Степана Коцюбу, Степана Левкута та Павлину Різнікову. Срібною медалею та грамотою за піонерські заслуги в рядах ОДВУ організація нагородила трьох правних осіб та 85 фізичних осіб, розсіяних по ЗДА, яких список оголосимо на іншому місці.

ШАД

Йонкерська хроніка

Академія в честь Тараса Шевченка була влаштована Шевченківським Комітетом для побудови пам'ятника в в Йонкерсі в неділю, 31-го березня в авдиторії школи св. Михаїла.

В програму свята входили: „Заповіт" — у виконанні дитячого хору парохіяльної школи під керівництвом М. Уличного, доповідь С. Коцибали, драматизована рецитація до слів Тараса Шевченка, виконана дітьми парохіяльної школи під кер. проф. М. Уличного, частини з Вечерниць Ніщинського — жіночий хор під кер. проф. О. Кулинича, який є рівночасно головою Шевченківського Комітету. Супровід фортепіяновий спочивав у всіх точках у руках д-ра О. Сохана. Програма була коротка, але на високому рівні, що треба завдячувати проф. Уличному, професорові Кулиничеві та д-рові Сохановi. Дохід призначений на будову пам'ятника Шевченкові в Йонкерсі.

Добрий приклад. Часом діти і молодь можуть дати доброй приклад і старшому громадянству.

Маємо на увазі спільні імпрези Пласту та Юного СУМА. Перша імпреза це Гаґілки (21 квітня), підготовані станицею Пласту (кер. п-і Степанія Мороз) при співучасті ЮСУМА. Обі організації виконали на сцені Гаґілки. П-і Бобяк та уч. У. Черевко мали доповіді. Закінчено Гаґілки спільними грами і забавами дітей у числі 50.

Друга спільна імпреза це Свято Матері, підготоване Юним СУМА із співучастю Пласту (5 травня). Уч. Христя Губицька та уч. Ярослав Івасютин мали відповідні промови та провели конференсєрку. Були численні деклямації, виступи акордеонового ансамблю, мандолінової оркестри, народні танки. Музичне керівництво — проф. В. Губицький, хореографія — проф. В. Уздійчук, загальна підготовка — п. Володимир Івасютин.

Святочні Сходини, присвячені пам'яті Героїв відбулися старанням місцевого ООЧСУ 25 травня в залі Дому СУМА. На програму Академії зложилися „Не пора" й кілька пісень у виконанні Жіночого Хору під кер. проф. О. Кулинича, доповідь магр. В. Черевка, виступи оркестри проф. В. Губицького (імпозантне виконання) та дві деклямації п-і М. Кіцюк.

„Вечір на Україні" — презентований Юним СУМА 9-го червня у великій залі в Центрі Католицької Молоді в Йонкерсі був одною з великих атракцій нашого міста. Юний СУМА в останніх часах пробує свої сили не лише перед українським громадянством, але і перед американським. Це третя чи четверта „загранична" імпреза. Стягнула вона понад 200 осіб, з чого 40-50 неукраїнців. Було також багато „старої" еміґрації, які нагороджували юних виконавців бурхливими оплесками. Серед американських гостей були особи, що занимають поважні становища та цікавляться виховною роботою. Заля гарно була прибрана синьо-жовтими гірляндами та сумівською емблемою. На програму склалися — доповідь уч-і Христі Губицької, яка рівнож була заповідачем, на зміну з уч-ею О. Коверко, та 20 точок: пісні, народні танки, групові та сольові, виступи акордеоніста п. Івана Овсака, який акомпаніював до всіх танків. Музичні точки — дуети, гітари, найбільше танків, бо аж 14, але цікава і в цілості за 2 години виконана, за що належиться похвала і виконавцям і організаторам, Не знати, кого з юних виконавців треба б спеціяльно похвалити, оле думаю, що треба всіх, за те, що люблять свої народні танки, свою музику, а також родичів, проф. В. Уздійчука за підготовку народніх танків та проф. В. Губицького за музичну підготовку, та Осередкові СУМА, а спеціяльно Юному СМА під булавою п. Володимира Івасютина, Виховній Раді з п-ю М. Кіцюк. Треба згадати активних сумівок: станичну Христю Губицьку та кошову Олену Дудда. Юний СУМА нараховує 60 активних членів, з чого 40 молодших, та 20 старших, що є приємною надією на будуче.

С. К.

Роман Рудницький знову переможцем конкурсу

Як ми повідомляли, повторяючи за „Ню Йорк Таймсом", 20-літній український піяніст Роман Рудницький став, в п'ятницю 3-го травня, одним з п'яти переможців загально-американського піяністичного конкурсу в Вашинґтоні, влаштованому клюбом „П'ятницевих концертів". Рівно в тиждень пізніше, в п'ятницю 10-го травня, його повідомлено, що у всеамериканському платівковому конкурсі (його учасники мусять прислати платівку з програмою цілого концерту), який щорічно влаштовує „Ліга Американських вчителів фортепіяну", йому присудили найвищу категорію („Фірст рейтінг") і золоту медалю.

Замість квітів
на свіжу могилу невіджалуваного Колеги
Бл. п. д-ра Зенона ЮРЧИНСЬКОГО
складають суму $35.00 на цілі Наукового Товариства ім. Т. Шевченка в Сарселі
С. Винарський, Ст. Курилас, В. Малиновський, М. Мичковський, Ф. Телішевський, Д. Шевчук і В. Юзьвик.

Замість вінка на могилу
бл. п. адвоката Теодора СВИСТУНА
Незабутнього Побратима, був. чотаря УГА, Х. Бр.
складаємо $25.00 на пам'ятник Т. Шевченка у Вашингтоні
Іван, Оксана КУЧМАК.

КОНЦЕРТ У 50-ЛІТТЯ СМЕРТИ М. ЛИСЕНКА В КЛІВЛЕНДІ, ОГАЙО

Український мішаний хор „Дніпро" в Клівленді, свій перший прилюдний виступ віддав в поклоні Батькові української музики Миколі В. Лисенкові. Відзначаючи 50-ліття його смерти, влаштував Концерт 28-го квітня 1964 р. перед широкою авдиторією українського й американського громадянства. На програму Концерту хор сплів прекрасний вінок пісень композиції Ювілята.

Не легка це була праця. Та існують трудноці й перешкоди при сильній волі? Вистачав клич Управи хору „Дніпро" під енергійним проводом голови — мгра Петра Гордійчука. На це, завзятий у своїй невсипущій, та безкорисній довголітній праці — диригент хору Евген Садовський, враз із хористами довершили наміченого діла.

Протягом 8-х років хор „Дніпро" послідовною працею придбав великі музичні надбання. Завдяки голосам хористів, та мозольної праці диригента Евгена Садовського, проявились надбання поодиноких солістів у певному вишколі, гармонійна зіспіваність, та вивчення великого репертуару світських, та релігійних пісень, включно з колядками.

Прийшов 1963-тей рік, в якому проявився поважний розвій наміченої праці. Першою ластівкою — це Різдво Христове. В сам Свят - Вечір мішаний хор „Дніпро" дав заповіджений, та всіма вичікуваний Концерт „Колядок" на телевізії. Колядки розложені під мистецькою диригентурою Евгена Садовського на всі три відділи хору зокрема. Поява жіночого хору викликала захоплення серед глядачів телевізії.

Вислід послідовности праці — це Ювілейний Концерт в честь Миколи В. Лисенка, як вдяка Творцеві, що впровадив українську пісню в музичний світ.

Розсувається куртина. На сарно удекорованій сцені пульсують серця великого хору. За одним помахом диригента зі сотні грудей пливе псалом: „Камо піду" — що перший раз був виконаний октетом Київської Опери на похороні Миколи В. Лисенка, а тут співав мішаний хор „Дніпро" в Клівленді. Публіка гремить довго ревними оплесками, бо вперше почула красу цієї пісні.

Слідує святочна промова запрошеного, почесного гостя д-ра Антона Рудницького, мистецького керівника Союзу Українських Хорів Америки. Глибоко змістовна промова, пригадала всім життя Миколи В. Лисенка, в якому роззивався його талант, та музична творчість.

Великою атракцією, що викликала бурю оплесків — це поява жіночого хору. Це вперше вони співають на великій сцені у своїй мальовничому і великому гурті. Долучується ще акомпаніяминт молодого Бориса Садовського при фортепіяні, що своїми свобідними, та рівномірними ударами впроваджує в рух диригентську батуту свого батька Е. Садовського. Дзвенить пісня: „Тихесенький вечір" — за нею друга „Ой і хилить" з опери „Тарас Бульба", а відтак третя „Пливе човен" — баркароля на народніх мотивах. В усіх піснях проявлялась ніжність, а заразом сила жіночого голосу, акцентована милозвучними сопранами в супроводі глибоких альтів. Слід підкреслити миле явище, що в жіночому хорі є так багато молодих лиць, які дають запоруку ще кращого розвою хору.

Захоплена авдиторія слухачів, зі запертим духом слідила відспівану мішаним хором: „Кантату до 50-тих роковин смерти Тараса Шевченка". Цей твір великої музичної вартости, вимагав великого напруження хористів і диригента. Вплетені сюди тенорові й баритонові соля, надали краси й величі пісні. Гарне виконання — довгі оплески. За оплески лагідно плила пісня „Туман хвилями лягає" — з опери „Утоплена" — на мішаний хор.

По перерві співав чоловічий хор — цей фундамент хору „Дніпро" знаний зі своєї бравурности й зіспіваности. Почав піснею „Гетьмани", відтак „Гей не дивуйтесь", а далі „Іван Підкова", і кінчав „Гимном Зевесові" — з опери „Енеїда". Хор виказав опрацьованість пісень, удосконалену силу голосів, та здисциплінованість під батутою диригента.

Завершення Концерту — це кантата „В'ють пороги". Відспівати як слід цей музичний твір, можуть піднятися лише ті хори, які чуються вповні на силах. Мішаний хор „Дніпро" зумів віддати в цій пісні її вартості, маючи відповідний склад жіночих і чоловічих солістів, та силу зіспіваних голосів. Велику підтримку дав фаховий супровід фортепіяну, що спочивав у руках проф. Марії Грушкевич.

Своїм виступом в поклоні Батькові української музики мішаний хор „Дніпро" в Клівленді дав вираз не лише патріотизму, але ще раз підчеркнув велич і красу української пісні.

Маріян Дуб

ПРЕЗИДЕНТ ВІДВІДУЄ З ДІТЬМИ ХВОРУ ДРУЖИНУ

Ліворуч бачимо на світлині 5-річну донечку Президента Каролайн, як вона висідає з авта перед шпиталем, в якому лежить пані Джаклін Кеннеді, що приходить до здоров'я після передчасного й нещасливого породу. Мала дівчинка тримає в руці китицю квітів, що їх сама нарвала в саду. Праворуч през. Кеннеді з молодшим синком Джаном, що його привіз на відвідини до хворої мами.

Скінчилася конференція 32-х африканських міністрів закордонних справ

Дакар. — У цій столиці Сенеґалю скінчилася в минулу неділю 11 серпня конференція міністрів закордонних справ усіх 32-х самостійних африканських держав. (Південно - африканського Союзу не береться під увагу, бо тамошній білий режим веде гостру расову політику, проти якої є всі інші держави на африканському континенті). Найбільше дисонансу на тій конференції створювала проблема так званих реґіональних організацій, зокрема „група Маляґассі", себто спілка 14-х колишніх французьких колоній, які всі є прозахідньої орієнтації. Гана, Ґвінея і Малі, які — разом з Марокко і Об'єднаною Арабською Республікою — належали до „лівого" бльоку так званої групи Касабляники, настоювали, щоб усі ті внутрішні групи розв'язалися і щоб усі „інтегрувались" до заснованої на африканській „конференції на вершинах" в Аддіс Абабі в Етіопії Організації Африканської Єдности. Остаточно прийнято резолюцію з закликом, щоб змагати до „ступневого злиття". Рішено, щоб на відкриття 18-ої Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй у вересні ц. р. приїхали всі голови африканських держав. Рішено, що такий новий „з'їзд на вершинах" відбудеться в травні наст. року в Тунісі та щоб міністри закордонних справ з'їхались в лютому у Ляґосі, в Ніґерії. Рішено покликати до життя постійну централю Організації Африканської Єдности в Аддіс Абабі в Етіопії та визнано екзильний уряд Анґолі, якому африканські держави помагатимуть у визвольній війні проти Португалії.

Короткі вістки

● У конґолійській провінції Катанґа — понад 1 000 колишніх жандармів тамошнього президента Мойсе Чомбе, які збунтувалися проти центрального уряду і не склали зброї, поточили міста Кавенґа за 150 миль від столиці краю, Елізабетвілю, та відрізали його від світу. Військо центрального уряду Конґа поспішним маршем прийшло на відсіч і прогнало бунтівників, які втекли до джунґлії.

● Британський прем'єр Гарольд Мекмілен — вертаючись з відвідин у Финляндії, склав офіційну візиту в Швеції. Він був на обіді в короля Ґустава Адольфа VI та конферував із шведськими державними мужами. В його товаристві був також британський міністер закордонних справ лорд Гюм. Швеція є невтральна, але насправді належить до західнього світу. В останніх тижнях Швеція схвильована большевицькою шпигунською роботою на її терені.

● Совєтська пропаґанда — продовжуючи полеміку проти китайських комуністів, твердить, що головною причиною, чому китайські комуністи повели „наклепницьку" кампанію проти Москви за нібито її ідеологічні „ухили", було бажання відвернути увагу китайців від промахів комуністичного режиму та взагалі від внутрішніх клопотів в Китаї.

Вступайте в члени Українського Народного Союзу, бо він дає Вам дешеві та вигідні різні роди забезпечення життя і рівночасно є оборонцем української справи в Америці. Український Народний Союз поважають і американці не тільки завдяки 75 тисячів членства і понад 22 мільйонів майна, але і за його тверду, високопатріотичну поставу в обороні свободи і демократії.

„Веселого дателя — любить Бог"

(II. Кор. 9,7)

Наведені слова Св. Письма можна примінити до наших жертводавців, що складають свої щедрі пожертви не з примусу чи насильно, а радо й весело та з любов'ю до Господа Бога й нашої Церкви, що є віткою Вселенської Христової Церкви.

Поміж тими жертводавцями маємо людей різних прошарків: архиєреїв, священиків, монахинь, професорів, учителів, мистців, інженерів, лікарів, купців та інших професіоналістів. До будови нової катедри докидають свої цеголки: чоловіки і жінки, молодші і старші віком, батьки і діти, працюючі і спенсіоновані — одним словом всі ті, в кого жевріє любов до Бога і своєї Церкви.

Чергові сплати першої роти на 1963 рік.

Будівельний Комітет одержав дальші частинні сплати від наступних парохій: Бейон, Н. Дж., Джерзі Ситі, Н. Дж., Нортгемптон, Па., Пертамбой, Н. Дж., Філядельфія, Па., св. Миколая, Питсбурґ, Па., св. Івана, Скрентон, Па., Вудбайн, Н. Дж., Йонґставн, О.

Особисті пожертви.

На цьому місці складаємо щиру подяку наступним жертводавцям: Всч. о. Петрові Олексову за $500. Всч. о. Дмитрові Федасюкові за місячну платню в сумі $100, та Всч. Отцям Володимирові Терещукові й Іванові Кобатові, що пожертвували по $100.

Пожертви від Товариств.

$100 склали: Організація Українських Американських Батьків в Маямі, Флорида за посередництвом п. Петра Пусила, секретаря і п. А. Боднарчука, касира і Жіноче Товариство Молодих Пань-Помічниць з Бетлегем, Па. Всім членам повищих Товариств складаємо щиру подяку та водночас поручаємо ласкавій пам'яті будову катедри й іншим Товариствам та Організаціям, церковним і народнім, яких вже є велике число у ЗДА. Їх пожертви багато допомогли б будові катедри.

Імена тих жертводавців що декларували $1,000 ми подавали вже в попередніх списках та помістимо їх знову по вплаті повної декларованої суми. Тут дякуємо їм за їх пожертви та бажаємо витривалости у виконанні їх шляхетних постанов.

Щирий спасибіг Марії Палій з Гудсон, Н. Й. за $20, Григорієві Плотиця з Тованда, Н. Дж., за $10 і д-р Н. Н. з Шикаґа за $5.

Маючи міцну надію на ласкаву поміч шляхетних [illegible] інських сердець [illegible] ресилати пожертви [illegible] Митрополичої К[illegible]

Archbishop's C[illegible]
N. Franklin Street, Philadelphia 23, Pa.

ТАРЗАН, ч. 5086. Алі б'є Джека.

Пан джунґлів спокійно промовив. — Заведіть нас до Бен Абен. Ми хочемо дістати дозвіл на лови в цій околиці.

— Так, — додав Джек. — Це буде в порядку, бо Тарзан є приятелем...

— Тихо! — рикнув Алі... І пізніше він сильно вдарив Келлі прикладом рушниці!